Akbaba

Atom ve Hidrojen casusluklarından sonra:
— Kız doğru söyle: Göğsündeki bu iki bombadan başka bana vermediğin gizli silâhın var mı?...

000022

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş
Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
ISTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

Bütün Güzeller
En zarif fotoğraflarile
Bugün
AYDABİR'de

T. C.
Ziraat Bankası

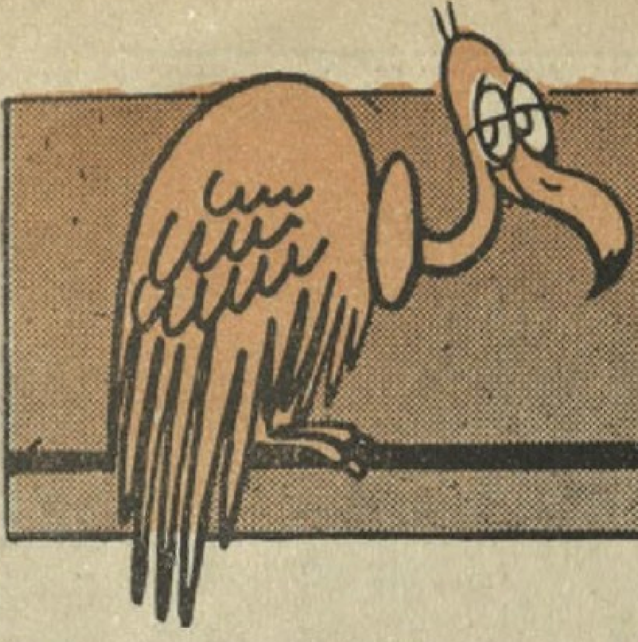
Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Sayı : 81 — Cilt : 4 — 1 EKİM 1953 ★ Perşembe günleri çıkar ★ Sahibi: Yusuf Ziya Ortaç

Yasak

Bu yaz, kalabalığın toplandığı yerlerde, vapurlarda, gazinolarda, plâjlarda, talihsiz kulaklarım ana dilime, ana sesime hasret kaldı!

Türkçe, artık Aksaray'da, Fatih'de, Süleymaniye ve Üsküdar'da konuşuluyor. Ona, Beyoğlunda, Ayaspaşa'da, Ada'da, Moda'da, kolay kolay rastgelemezsiniz!

Üzerinde yaşadıkları vatanın adı Türkiyedir. Üzerinde çalıştıkları toprağın adı Türkiyedir. Üzerinde kazandıkları, güldükleri, eğlendikleri, bahtiyar oldukları memleketin adı Türkiyedir. Fakat, konştukları dil?.. O, bir milletin manevî vatanı olan kendi dili değildir!

Bakıyorsunuz, bir aralık Türkçe, dudaklarında, bir İstanbul külhanisinin argosuyla nükteler, cinaslar yaparak şakıyor. Daha yüzünüzdeki hayret geçmeden, konuşmanın tekrar yabancı bir dile, Fransızcaya, İngilizceye, Almanca ya çevrildiğini görüyorsunuz!

Fransızcaya, İngilizceye, Almancaya mı dedim?.. Hayır, hayır, kızmakta ve şaşmakta acele etmeyiniz dostlar!.. Bu yıl, bir akşam vapurunda, yanıma, çekitaşı ağırlığında, eni boyundan fazla, yassı bir baba oğul düştü. Sonradan yurdumuza gelmişler, sonrada vatandaşımız olmuşlar ve sonradan... Evet, ve sonradan milyoner, milyoner, milyoner, milyoner olmuşlar!.. Nece konuşuyorlardı biliyor musunuz?. Bilemezsiniz!.. Çünkü, ben duyduğum, dinlediğim halde bilemiyorum!.. «Ç» si «G» si çok kelimelerle, her cümlesi tenafüre misal olacak, insancadan ziyade çaylâkça bir dil!.

Türk topraklarında alabildiğine zengin olmuş bu vatandaşlarımız, Türkçe konuşmaktansa, yalnız kendi ailelerinin bildiği bir dili, vapur kalabalığı içinde, en iptidaî sesler çıkaran bir kabile çalgısı gibi, çangul çungul konuşmaktan utanmıyorlardı!

Haaa, diyecekler ki :

— Türkiyede yabancı dil konuşmak yasak mı?..

Elbet değidir. Ama, ayni mantıkla, bu suali ters çevirip biz de sorabiliriz :

— Türkiyede Türkçe konuşmak yasak mıdır?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Menderes — İkinci geldim!..

000024

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

29 UNCU FASIL

(Karagöz, karyolanın içinde bir müddet sağa sola döndükten sonra gözlerini mahmur mahmur yarı aralar. Kendi kendine söylenmeğe başlar:)

Karagöz — Daha güneş mi doğmamış, yoksa ben mi dalgadayım? Vay, vay, vay! Amma da içmişim be! Ağzım kiriş çanağı! **(Perde aralığından güneşi görür.)** Ha, güneş çoktan doğmuş! Perdeler kapalıymış da ondan! Bizim karının işidir! Gece eve kör kütük gelince, erken uyanmasın da iyice ayılsın diye perdeleri çekmiş olacak! iyi karıdır! Ne de olsa kırk yıllık karı kocayız! **(Yanına dönüp bitişik karyolada yatan Hacivadı karısı sanarak:)** O da uyanmamış! Kimbilir, beni soyup yatırıncıya kadar neler çekti? Yazık kadıncağıza! **(Tekrar yatağın içinde döner.)** Ulan, bizim oda mı büyümüş, bana mı öyle geliyor? Allah, Allah! Kapı şöyle değil miydi? Pencere tekti, çift olmuş! Tersim dönmüş olacak! Bizim demir karyola, gözüme kesme bronz gibi görünüyor! Ay, ay, başımın ucun da bir masa, üstünde bir de telefon?.. Anlaşılan daha ayılmamışım, biraz daha yatayım!

Hacivat — Bu saatten sonra yatılır mı, Karagöz, öğle oldu?

Karagöz — Ulan Hacivat, senin benim yatak odamda ne işin var? Hem de karımın karyolasında! Kalk bakayım, sütü bozuk herif, hesap ver bana!

Hacivat — Burası neden senin yatak odan oluyor?

Karagöz — Benim yattığım oda, yatak odam olmaz mı?

Hacivat — Öyleyse, benim de yatak odam!

Karagöz — Neden?

Hacivat — Ben de bu odada yatıyorum!

Karagöz — **(Afallayarak)** Ha.. O da doğru, ama, karımın yatağında ne işin var? Onun hesabını ver!

Hacivat — Karagözüm, budalalık etme, burası senin yatak odana benziyor mu? Bak, şu ipekli ağır perdelere? Bak, şu bronz kesme karyolalara! Bak şu güzel koltuklara! Bak, şu gardroba, komodine, telefona! Senin evinde böyle yatak odası var mı?

Karagöz — **Aynı şaşkınlıkla)** Yok!

Hacivat — Bizim yatak odalarımız nerde, bu nerde?

Karagöz — Yoksa biz mebus olduk da haberimiz mi yok, Hacivat ?

Hacivat — Mebus olmadık ama, başka bir şey olduk!

Karagöz — Ne olduk?

Hacivat — Dün gece, seninle zilzurna sarhoş olduk!

Karagöz — Sahi olduk! Peki, sonra buraya nasıl geldik?

Hacivat — İşte orasını ben de kestiremiyorum!

Karagöz — Acaba sarhoşlukla selmehüselâm bir kibar zatın yatak odasına dalıp sızmış olmıyalım?

Hacivat — Böyle şey olmaz! Bizi birisi buraya getirmiş olacak?

Karagöz — Birisi, ama, kim?

Hacivat — Belki de Karpiç Babadır. Bizi evinde misafir etti!

Karagöz — Ha sahi,, bize ziyafet vermişti ya!

Hacivat — Yoksa, ressam mı alıp evine getirdi?

Karagöz — Yok canım, onda bu takım taklavat ne gezer? Züğürdün biri olacak! Yine sen bu işi Baba efendiden bil! O ne çeşit çeşit mezelerdi! O ne sepet sepet meyvelerdi!. O ne şişe şişe içkilerdi! Hele o ne çanak dolusu havyardı! Bütün ömrümde dün gece yediğim karar havyar yemedim.

Hacivat — Ben de öyle! Yalnız sen, bu işte, açgözlülük ettin!

Karagöz — Neden?

Hacivat — Havyarı kaşık kaşık yedin!

Karagöz — Neyle yiyeyim?

Hacivat — Havyar kaşıkla yenir mi?

Karağöz — Avuçla mı yenir?

Hacivat — Bıçağın ucuyla ekmeğin kenarına bir fiskecik sürülür!

Karagöz — Aman, ben o senin dediğinlen iğrenirim. Burun kakası gibi o ne iğrenç şey! Öyle havyar yenir mi?

Hacivat — Sen, o havyarın okkası kaça, biliyor musun?

Karagöz — Yoo! Yüz, yüz elli kuruş filân mı?

Hacivat — Ne yü zellisi, ne beş yüzü? Okkası yüz kırk lira!

Karagöz — Hadi ordan be!

Hacivat — Alimallah! Hem de bizim yediğimiz en âlâ cinsinden taze havyardı. Tane tane, pırıl pırıldı, görmedin mi?

Karagöz — Öyleydi! Peki, b havyarın kerameti nedir ki bu kadar pahalı?

Hacivat — Karagözüm, o tarafını açma!

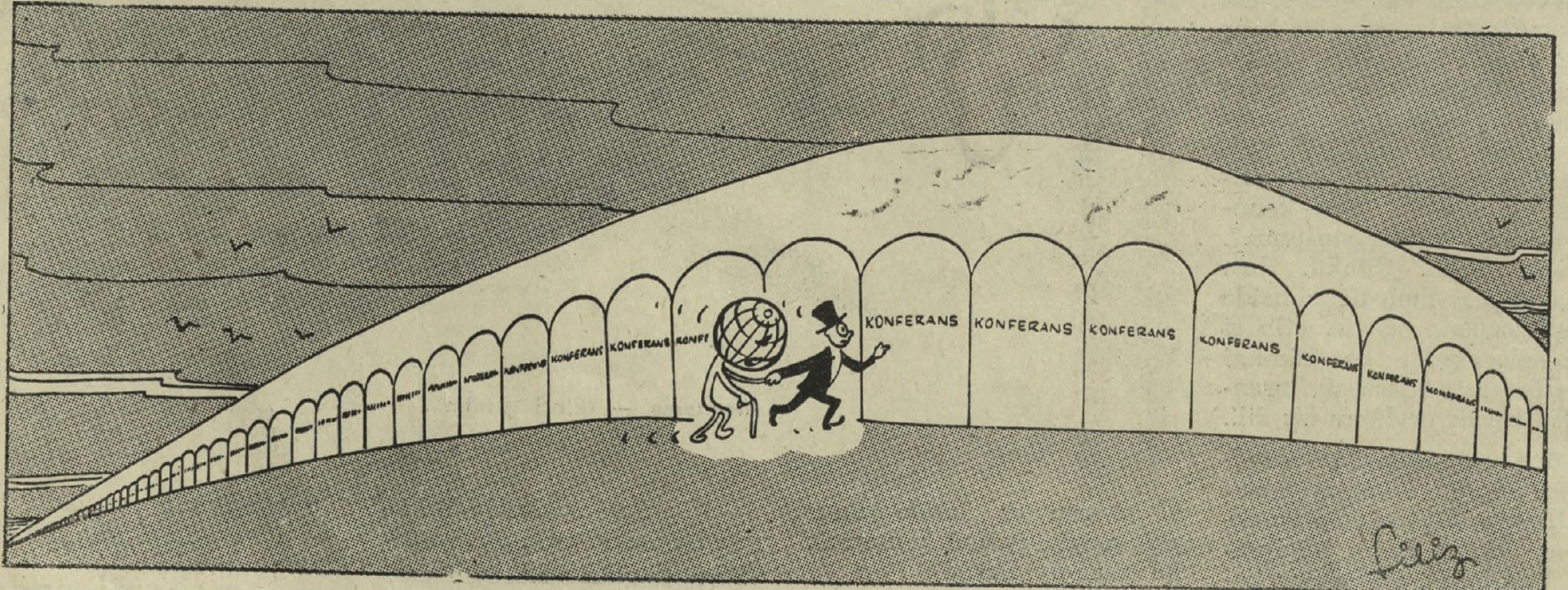
Karagöz — Neye açmayım?

Hacivat — Söylemesi ayıptır da ondan!

Karagöz — Ulan neyse söyle! Sen öyle kolay kolay utanır takımından değilsin! Kerameti nedir?

— Sizi tebrik ederim İbram efendi, yüz paralık terfi ettiniz!..

Polotikacı — Bu kapıdan da iş çıkmadı, haydi öbür kapıya!..

Hacivat — İnsanın kuvvei bahiyesini arttırır!

Karagöz — Kuvvei bahiye dediğin ne? Aylığı mı artar yani? Şunu Türkçe söyle be!

Hacivat — Senin anlıyacağın, erkekliği artar!

Karagöz — Zaten erkek değil mi yiz?

Hacivat — Öyleyiz ama...

Karagöz — Artmış, artmamış ne olacak? Erkek olmadan ne fayda gördük ki! Çoluk çocuğun nafakasını çıkaracağım diye sürt dur!

Hacivat — Öyle değil!.. Nasıl anlatayım? Zürriyetten kesilmiş pinponları bile çoluk çocuk sahibi eder. Şimdi anladın mı?

Karagöz — Yooo!..

Hacivat — Kalın kafalısın, anlıyamıyorsun, ben ne yapayım?

Karagöz — Ben anlatamıyorum, deme de...

Hacivat — Erkeği aygırlaştırır!

Karagöz — Şimdi biz aygırlaştık mı?

Hacivat — Öyle olması gerek!

Karagöz — Burada ne duruyoruz öyleyse, yerimize gidelim!

Hacivat — Yerimiz neresi?

Karagöz — Karacabey harası!

Hacivat — Karagözüm, şakayı bırak da şu karışık meseleyi halledelim: Biz şimdi sence de Karpiç Babanın köşkünde miyiz?

Karagöz — Bilmem ki! Ben hani, rakıyı bardağa doldurup **(Baba efendinin şerefine!)** diye seninkiyle tokuşturmadım mı? Ondan sonrasını bilmiyorum!

Hacivat — **(Kis kis gülerek)** Ben o kadarını da bilmiyorum! Senden evvel olmuşum demek!

Karagöz — Şimdi bunları bırak, ne yapalım? Nerde olduğumuzu nasıl anlıyalım!

Hacivat — Karagözüm, böyle bir evde hizmetçiler de vardır elbet! Bir şey istemek bahanesiyle birini çağırıp ağzından öğrenmeğe çalışalım!

Karagöz — Aman Hacivat,, oldu olacak! Heriften birer limonlu çay da istiyelim. Her yerim yanıp tutuşuyor. **(Kaşınır.)** Öyle bir kaşınma ihtiyacı içindeyim ki, tepinmek istiyorum! Dediğin çıkıyor: Aygırlaşıyorum galiba!

Hacivat — Merak etme, fazla havyardandır, bir kaç gün kaşınırsın geçer!

Karagöz — Vay canına, başıma bu da mı geldi! Artık sen, beni sevabına kaşıyıverirsin!

Hacivat — Hay hay, yapmak isterim ama, yapamam!

Karagöz — Neden?

Hacivat — Kaşağı yok!

Karagöz — Terbiyesizlik etme! Hadi, şu hizmetçiyi çağır!

Hacivat — Dur bakayım, hizmetçiyi çağırmak için ne var? **(Başucundaki zile basar. Karagöz, soyunup hatır hatır kaşınır.** **İçeriye tertemiz beyaz önlüklü bir kadın girer.)**

Karagöz — **(Şaşırarak)** Hişt, hişt... Dur, gelme, gelme! **(Yorganın altına saklanır. Hacivada yavaşça:)** Ulan Hacivat, evin hizmetçisini çağıracağına, hanımını çağırdın galiba!

Hacivat — Bayan, birer çay rica etsek ayıp olur mu?

Hizmetçi — Peki, söyleyim! Bir daha bunun için zile lütfen iki defa basın! **(Çıkmaya hazırlanır.)**

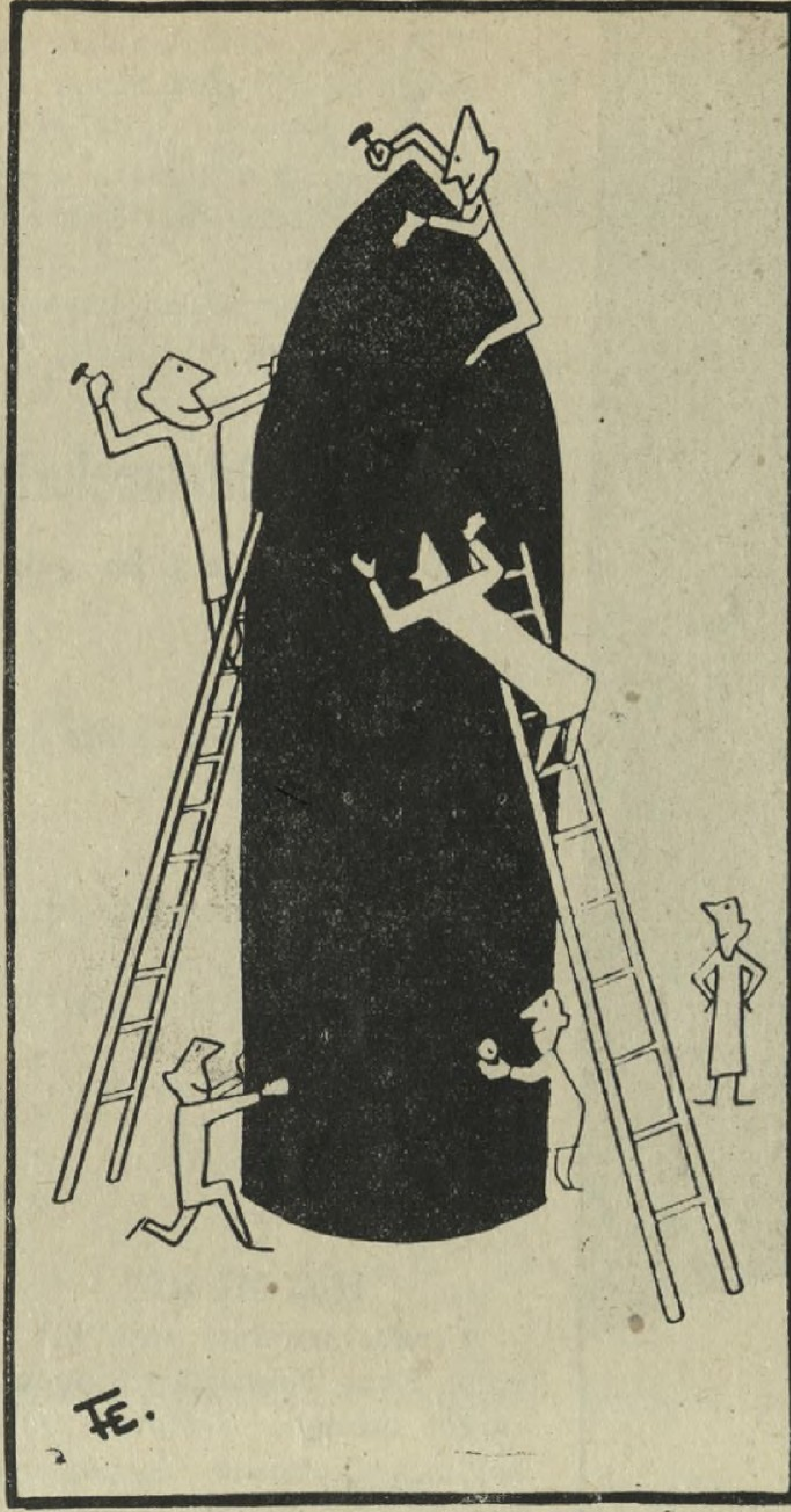
Karagöz — Şey... bir şey soracaktık. Acaba herkes uyandı mı?

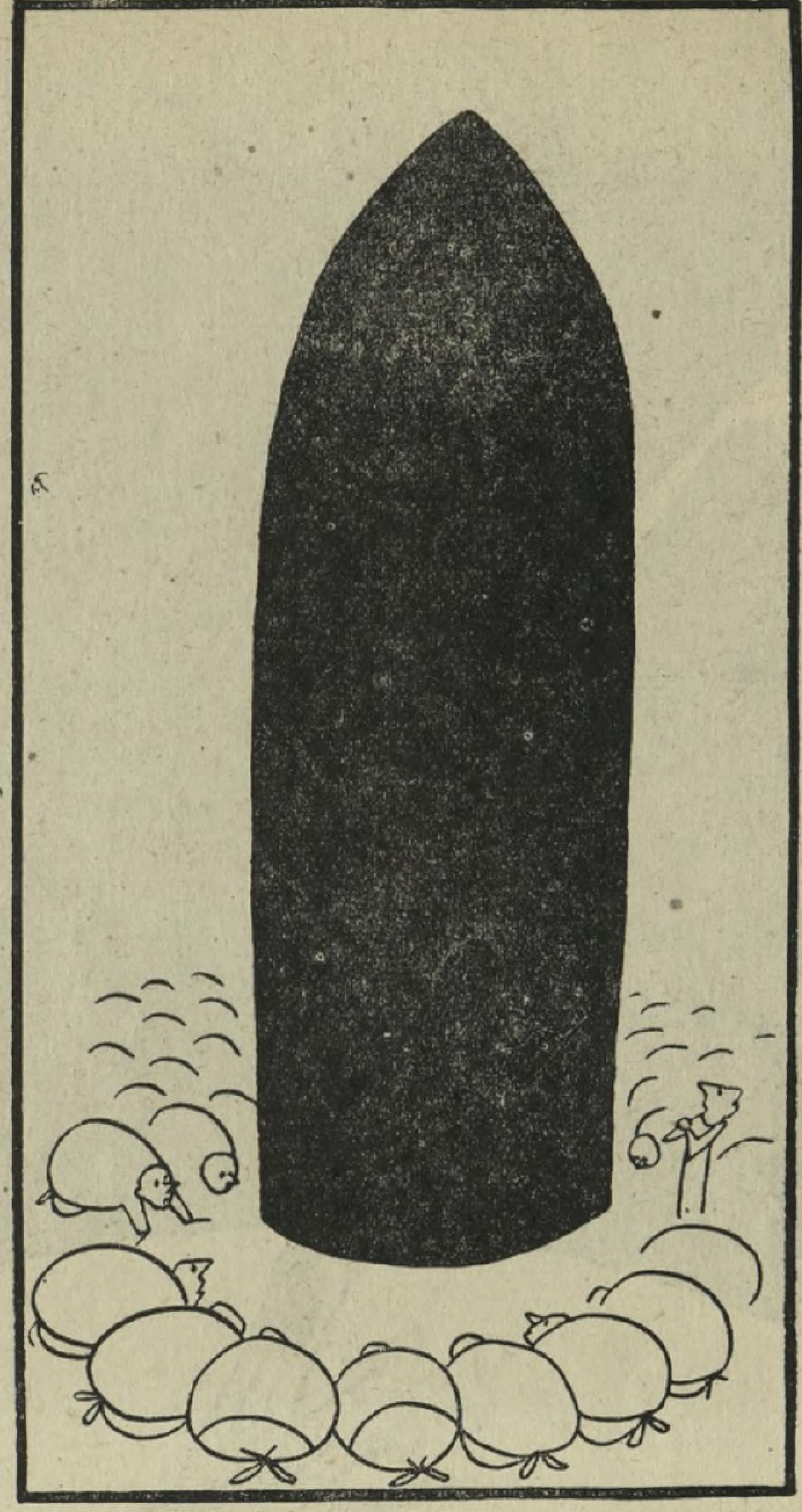
Hizmetçi — Herkesi bilemem ki!.

Karagöz — **(Bir taraftan kaşınarak)** Ev sahibi demek istiyorum!

Hizmetçi — Ev sahibi mi? Metr dötel mi yani?

Karagöz — **(Yavaşça Hacivada)** Hacivat, burasının sahibi Babafendi değil, adı başka! **(Hizmetçiye)** Adını bilmiyorum, Her kimse! Bazı şeyler öğrenmek istiyorduk da!

YAZISIZ!..

Hizmetçi — Şimdi gelip size izahat versin!

Karagöz — **Kaşınmaya devam ederek)** Şey... Bayan, sakın ayıp olmasın! **(Hacivada yavaşça)** ne tatlı karı be!. Bende bir şeyler oluyor!

Hacivat — **(Yavaşça)** Havyarın tesiri!

Hizmetçi — **(Alınarak)** Siz üstünüzü giyin, ayıp olmaz! **(Çıkar.)**

Hacivat — Kadın senden şüphelendi Karagöz!

Karagöz — Pek de haksız değil! Şimdi kocasına söyler de bir maraza çıkarsa! Şu havyarı nerden yedim! **(Kaşınır).**

Hacivat — Kadın kısmiyle çırçıplak konuşulur mu?

Karagöz — Ulan, başka mâna ya alma! Kaşınmadan giyinmeğe vakit bulamıyorum!

Hacivat — Hadi giyinelim! Adam bizi bu halde görüp büsbütün şüphelenmesin! **(Karagözle Hacivat giyinirler. Metrdötel kapıyı vurup içeri girir.)**

Metrdötel — Bir emriniz mi var?

Karagöz — Estağfurullah! Dün gece biraz fazla kaçırmızız da, buraya nasıl geldiğimizi bilmiyoruz!

Metrdötel — **(Gülümseyerek)** Ziyanı yok, biz biliyoruz!

Karagöz — Burası Karpiç Babanın konağı mı?

Metrdötel — Hayır, değil ama siz Karpi,ç Babanın misafirisiniz!

Karagöz — Burası neresi öyle ise?

Metrdötel — Ankara Palas oteli! İstediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. Öğle, akşam yemeklerini isterseniz burada, isterseniz Karpiçte yiyebilirsiniz. Yalnız, Karpiç Baba, numaralarınızı yapmak için saat onda lokantada bulunmanızı söyledi. Başka bir emriniz?

Karagöz — Bir rahatsızlık verdikse kusura bakmayın!

Metrdötel — Hayır, estağfurullah! Sade fam dö şambrini çıplak olduğunuz zaman çağoırmazsanız, size daha iyi hizmet eder, daha rahat edersiniz! **(Çıkar.)**

Karagöz — Ulan Hacivat, herif bize taş attı ama ,ehemmiyeti yok! İşler yine düzeldi. Akşam saat onda Babafendiye gitmeden önce Partiye gidelim. Bakalım, Büyük efendiyi görmek nasip olacak mı?

— 29 uncu faslın sonu —

AKBABACI

Lisan mektebi

Sadi Irmak övündü :

— Bizim kız, on beş günde beş dil öğrendi: İngilizce, Fransızca Rumca,, Ermenice, Yahudice...

— Maşallah... Berliç lisan dershanesine mi gönderdiniz?.

— Hayır, Büyükadada Anadolu Kulübüne götürdük!..

000026

SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN :
Yaşasın Demokrasi!..

BAHTİYARLIK

Yaşar Kemal, doğu illerinde röportaj yapıyordu. Dağ başında ağlıyan ihtiyar bir kadına rastladı:

— Nine ne ağlıyorsun? diye sordu.

— Bizim oğlanı, canavar paraladı...

— E, sen de ne diye dağ başında yaşıyorsun. Kasabaya insene...

İhtiyar kadın başını salladı:

— İnek de nidek? Aha orada da belediye var...

Bilmecelerin Yeni Manaları

— Ben giderim o gider önümde tin tin eder.

— Vatman.

★

— Kısacık boylu, kadife donlu.

— F. K. G.

★

— Saçılır safran gibi, okunur Kur'an gibi.

— İstanbul radyosu neşriyatı.

★

— Bir küçücük fıçıcık, içi dolu turşucuk.

— Dolmuş.

— Dağdan gelir, taştan gelir, bir yeleli aslan gelir.

— Samet Ağaoğlu.

★

— Çat burda, çat kapı arkasında.

— Elektrikli süpürge.

★

— Yapılmamış duvar üstüne doğmamış çocuk oturuyor.

— İstanbulun imar havadisleri.

Sarhoş Balık

Erçümend Ekrem, malûm, Konak'ta kalır. Odasında da bir küçük akvaryum vardır. Bir akşam, arkadaşlariyle toplanmışlarken , Burhan Felek, aklına geldi, kendi içmediği için ikram edilen kadehteki rakıyı akvaryoma döktü. Balık memnundu. Ertesi gün Ercümend, kırmızı balığı neşeli görünce şaşırdı. Tecrübeyi bu sefer kendisi tekrarladı. Ertesi gün hayvan daha keyifliydi. Ercümend'in kırmızı balığı «sarhoş balık» adiyle meşhur oldu gitti.

Aybaşında hesap pusulalarını tetkik eden Ercümend Ekrem, sonunda şöyle bir rakam görünce daha çok şaşırdı:

«Kırmızı Balık, tanesi iki liradan otuz adet, 60 lira».

○

HİÇ Mİ HİÇ

Akrabalarından yaşlı bir hanım, Fuat Köprülü'yü operaya davet etmişti. Tekmil temsil boyunca konuştu. Ayrılırlarken geldiği için üstada teşekkür eden hanımefendi:

— İnşaallah, dedi, gelecek sefere de misafirim olursunuz değil mi? Karmen oynanacak...

Köprülü yarım ağızla güldü:

— Memnuniyetle gelirim... Sizi Karmen'de dinlemek benim için zevktir...

○

HATA

Mecmuada okuyucu mektuplarına cevap veriyordu. Bir mektup geldi:

«Henüz ondokuz yaşındayım. Geçen gece saat ikiye kadar bir arkadaşla gezmeğe gittikti. Annem fena kızdı. Acaba hatâ mı ettim dersiniz?»

Cevabı yazdı:

«Ona ne şüphe, arkadaşınız ben olmadığıma göre...»

— Yarın babandan seni istiyeceğimi düşündükçe gözüme uyku girmiyor!..

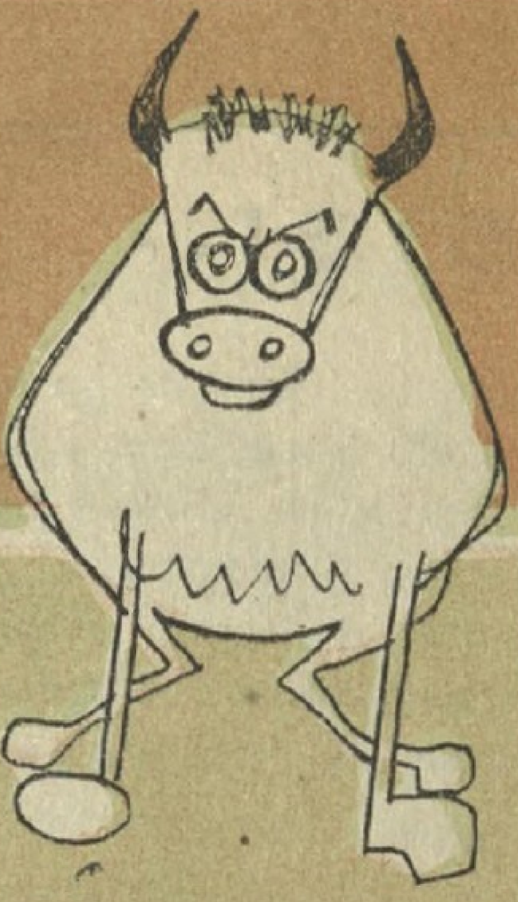

— İşte eteklerimi topuklarıma kadar indirdim, bir diyeceğin var mı artık!..

— Hayır, kaza değil... Karımla uzun etek - kısa etek münakaşası yaptık!..

Bikinili — Ben mi?.. Uzun etek taraftarıyım şekerim!..

27

ÖKÜZ

Ne dersiniz?. Artık okumalarından bile şüphe etmeğe başladığımız bazı zevata dertlerimizi anlatmak için, yazıdan vazgeçip resimli dilekçeler mi sunsak?..

Matbuat, bilmem kaçıncı kuvvettir, derler. Lâf!.. Hattâ eski tâbiriyle lâf-u güzaf!..

Siz, gazetelerin yaza yaza düzelttikleri bir işi bana söyler misiniz?.. Eğer öyle olsa, Terkos musluklarından, ağustos kuraklığında bile gürül gürül sular akardı!.. Eğer öyle olsa, memlekette işsizlikten bile avlayacak sinek bulamazdık!.. Eğer öyle olsa, çok şükür tekrar inşasına başlanan Opera binasında şimdi sanatkârlarımızı alkışlardık!.. Eğer öyle olsa, birader beyin sokağına asfalt döşenmez, hemşire hanımın önüne lâmba takılmaz, sayın bayanın altına resmî otomobil çekilmezdi!..

İşte biz yazdık, hem de kalemimizi mizahın zehirli mü-

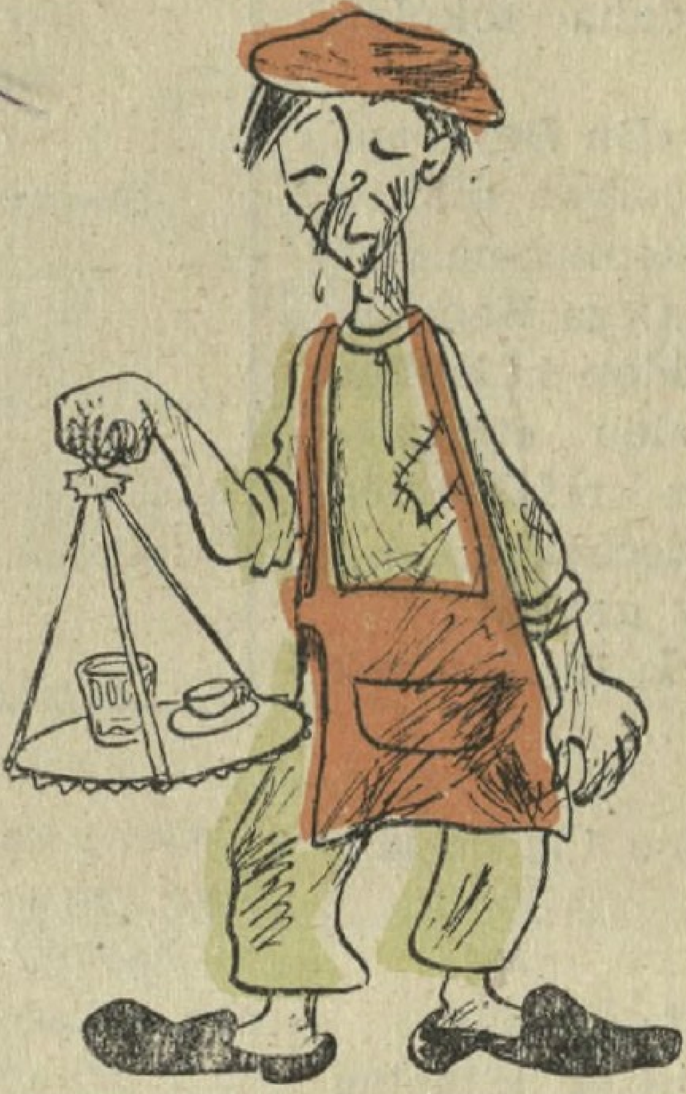

rekkebine banarak yazdık... Ne oldu sanki?.

Bu yaz, Büyükadada sivrisinekler saz çaldı!.. Belki de hâlâ çalıyor!

Bu yaz, meşhur ve mahut Kalipso oteli iki lokması 550 kuruşa kılıç balığı, bir lokması 850 kuruşa istakoz sattı!.. Belki de... hayır, ne belkisi, muhakkak hâlâ da satıyor!

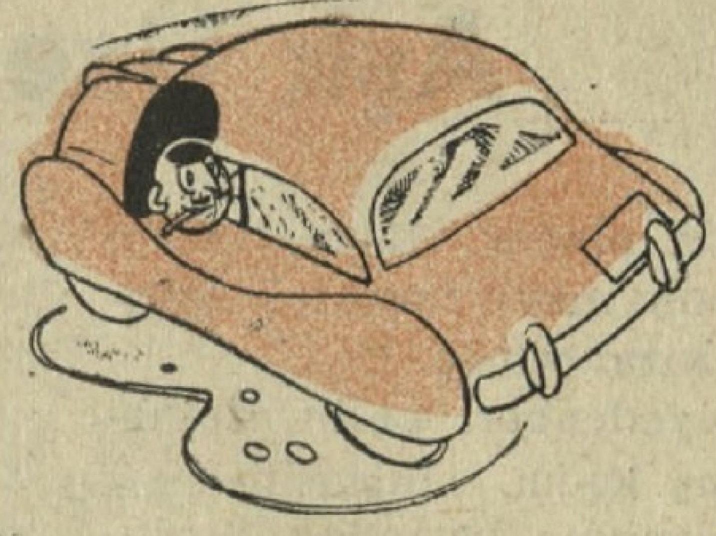
Vali beyin yanında kaymakam beye söyledik... Sustu-

lar!... Sanki işitmemiş, duymamış, anlamamış gibi sustular!.. Gözlerinin bakışı değişmeden, yüzlerinde tek çizgi kımıldamadan sustular!..

Ya Ankara belediyesi?.. Ya sayın Benderli oğlu?.. Bana mısın demiyor! Dokuz yumruğu bir işaret saydığı yok!.

Ayol, a efendim, a beyim, a bayım, şu Büyük Millet Meclisinin tam karşısındaki, şu Ankara Palas otelinin tam yanındaki otomobil parkının... - estağfurullah!.. Ne parkı? - otomobil bataklığının hali nedir? İçinde seyyar köftecisi, gece kondu kahvecisiyle?.. Önün-

den her gün Reisicumhur geçen, Başbakan geçen, mebuslar geçen, vatandaşlar geçen ve bütün sefirler, kumanlanlar, ünlü misafirler geçen o yıkık, o perişan, duvar ve o kışın göl, yazın çöl olan saha nedir?

Bir yazdık.. bir daha yazdık.. işte bir daha yazıyoruz!

Fıkra meşhurdur :

Köy okuluna yeni gelen genç öğretmeni, eski hoca imtihan olmaya davet eder. Kalabalığın önünde kara tahtanın başına ge çerler.

Harfleri bile tanımıyan yobaz;

— Bir öküz yaz bakalım, der.

Genç öğretmen, dudaklarında gizli bir tebessümle yazar : Öküz!..

Tebeşiri eline alıp tahta başına geçen softa, bir öküz resmi çizdikten sonra, köylülere dönüp sorar:

— Allah rızası için doğru söyleyin: Bunun hangisi öküz?..

Ne dersiniz?. Artık okumalarından bile şüphe etmeğe başladığımız bazı zevata dertlerimizi anlatmak için, yazıdan vazgeçip resimli dilekçeler mi sunsak?..

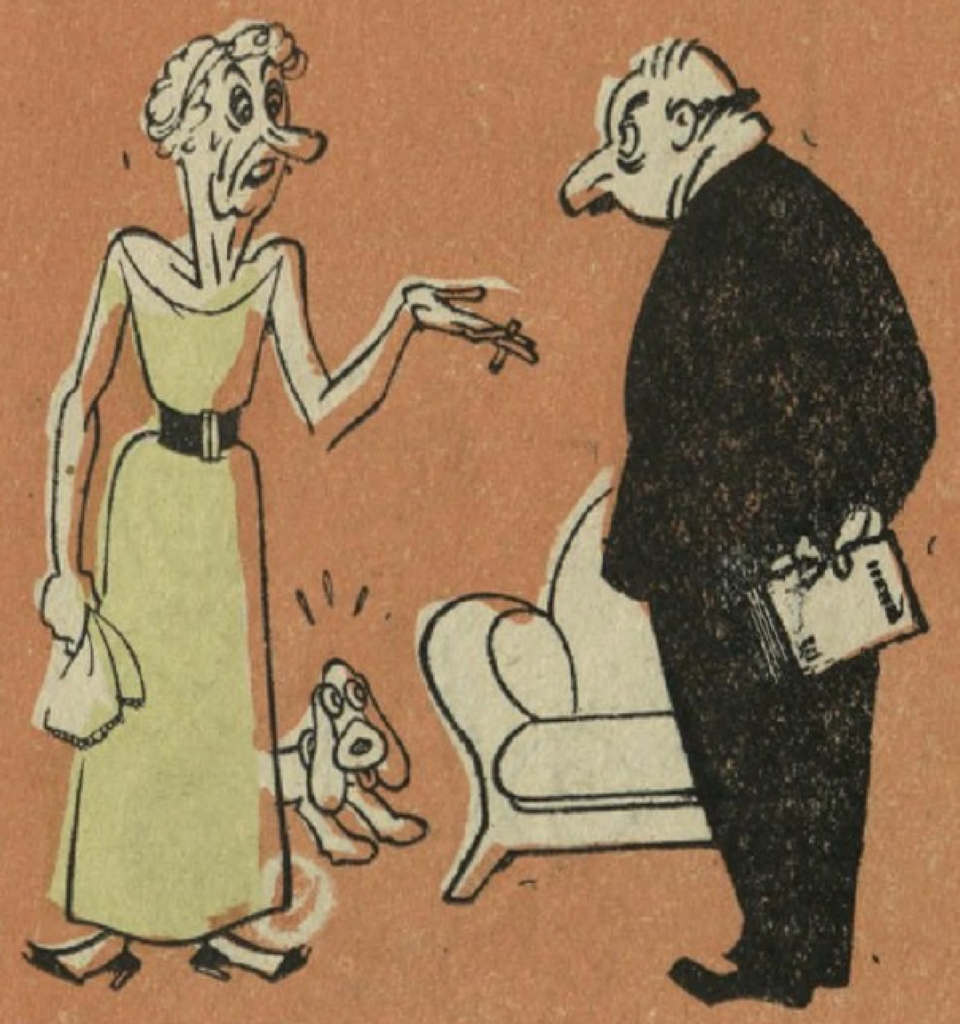
ÇİMDİK

— Sen terzilerin lâfına bakma kızım, erkek gözü etek altında saklananı arar!..

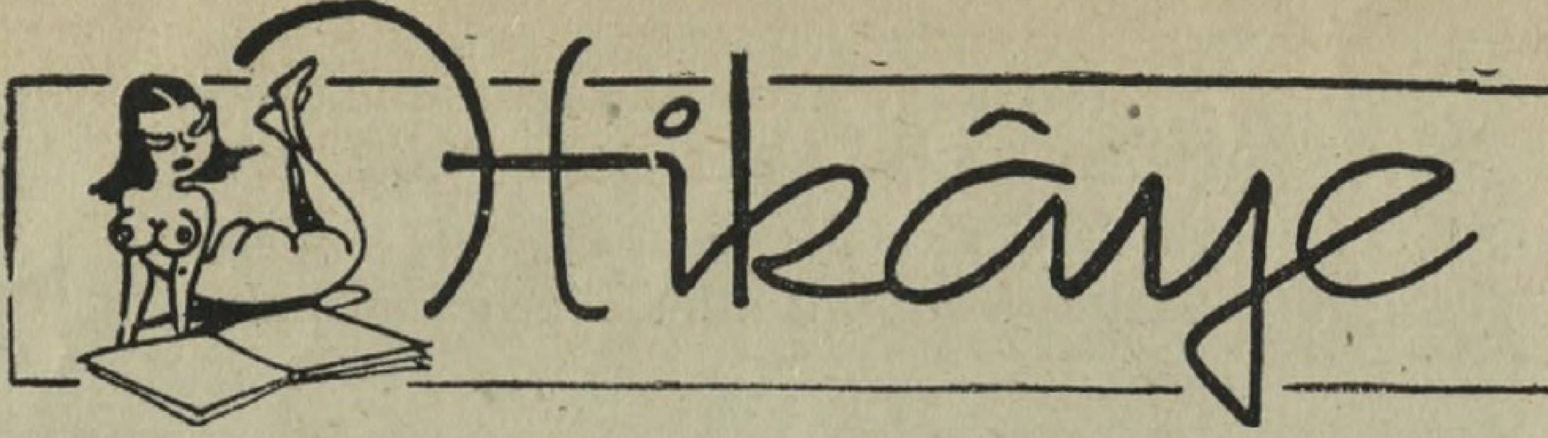

HİZMETÇİLER ARASINDA :
— Ne yapacağımı ben de şaşırdım : Bey kısalt diyor, hanım kısaltma!..

Koca — Evet, evet... Uzun eteğe, upuzun eteğe, tependen topuklarına kadar uzun eteğe taraftarım!..

000028

Aşk Üzerine...

Akşam oluyor; hava, aside batırılmış mavi tornosol kâğıdı gibi kızarıyordu.

Harbiyedenberi peşine takıldığı genç kadın, Bomontiye çıkan yokuşun başında durdu. Arkasına döndü, sert bir sesle:

— Zahmet ettiniz beyefendi . diye çıkıştı. Cadde kalabalık olduğu için, korkmuyordum!

Bülend son derece nazik:

— Asıl tehlike kalabalıktan gelir Hanımefendi... diye cevap verdi. Meselâ, birisi size çarpabilir bir tramvay -maazallah!- sizi çiğniyebilir, bir edepsiz size lâf atabilir... di. Ama kimsenin bulunmadığı bir evde, bir kırda, veya bir sandalda rahat eder, üstelik tıpkı bir sultan gibi ağırlanırsınız!

Kadın kaşlarını, bir hilâl gibi ince kavisli kaşlarını gazapla çattı:

— Aklınızı başınıza devşirin, ben namuslu bir kadınım!

Kahramanımız derin bir saygı ve daha derin bir nezaketle derhal şapkasını çıkarttı:

— Bunu daha önce neden söylemediniz efendim? Tanıştığımıza memnun oldum. Hoş bir tesadüf eseri; bendeniz de namuslu bir adamım.

— Ya?... pek hazır cevapsınız!

Eğildi:

— Siz de pek mültefit!

Genç kadın kendini tutamadan gülümsedi. «Gülümseyince kadife yanaklarında güller açtı.» Kendi kendine: «Ne de şanslı herifim...» dedi. «İşte gene dört ayak üstü düşüyorum.» Bununla beraber; iki ayağının üstünde ona biraz daha sokuldu ve yavaşça:

— Eğer, dedi, «Bu Bey bana lâf attı...» diye şurada dikilen muhterem polis memuruna şikâyet ederek Türk Ceza Kanununun 421 inci maddesi hükmüne göre tecziyemi taleb etmezseniz... bendeniz refakatimin kabulünü rica edeceğim!

— Avukatsınız galiba?

— Mahkemelerle ilişiğim yoktur hanımefendi!...

—Doktor?

— Can almakatn hiç hoşlanmam!...

— Mühendis?

Başını iki tarafa salladı:

— Her türlü hesap kitaptan nefret ederim.

Kadın sabırsızlandı ve minnacık ayakkabısının ökçesini kaldırıma vurdu:

— Şu halde?

Kahramanımız onun gözlerine ısrarla bakarak, kısaca:

— Âşığım... dedi.

O zaman kadın tekrar gülümsedi:

— Ha... diye dudak büktü... şimdi anladım...

Bülend derhal itiraz etti:

— Yanlış anlamayın Hanımefendiciğim. Yeryüzünde «âşık olmak» tan daha güzel herhangi bir meslek yoktur. Var mı yani?

Genç kadının gözleri, bir deliye veya bir dâhiye bakar gibi, hayretle büyüdü. Çok geçmeden arkasını döndü ve «beni seven arkamdan gelsin...» diyen bir yürüyüşle, salına salına yoluna devam etti. Beli çok ince, kalçaları nefis, bacakları son derece muntazamdı. Bülend, içini çekti ve ona derhal yetişerek:

— Sahi mi, bir taksi çevirmemi istemiyecek kadar da merhametli misiniz? diye sordu. Merhamet, büyük ruhların harcıdır. Sizinle tanıştığıma cidden memnunum .Sizin yerinizde bir başkası olsa «otomobil nerede?» diye sorardı.

— Fazla ileri gitmeyin!

— Yoo, hayır, bakın biraz gerinizde yürüyorum. Doğrusu; hem yürür, hem konuşuruz. Pardon, sormağı unuttum, size mi gidiyoruz?

— Ne münasebet!

— Peki nereye gidelim?

Yüzündeki komik ciddiyet kadını bir defa daha güldürdü. Bu yakışıklı adam aynı zamanda son derece sevimliydi.

— Bize gidemeyiz, dedi.

— Ya... niçin?

Genç kadın:

— Çünkü, diye izah etti, evde anam babam ve zebellâ gibi dört de erkek kardeşim var. Nasıl, gelir misiniz?

Bülend korkmuş gibi yaparak:

— Yo, Allah göstermesin... dedi. Canımı çöplükte bulmadım. -Biraz düşündü.- Benim... diye ilâve etti, şuracıkta bir o-

BAHŞİŞ!..

Hasan Saka, Abdullah efendi lokantasında yemek yemişti. Hesap gördü ve garsona elli kuruş bahşiş bıraktı.

Garson, parayı hafif bir teşekkürle alırken fısıldadı :

— Hanımefendi daima bir lira lütfederler...

Eski Başbakan, kendi kendine söylenerek yürüyüverdi :

— He he he he... Hanımefendi bir lira lûtfedermiş... Elbet eder... Benim de Hasan Saka gibi kocam olsa ederdim!..

★

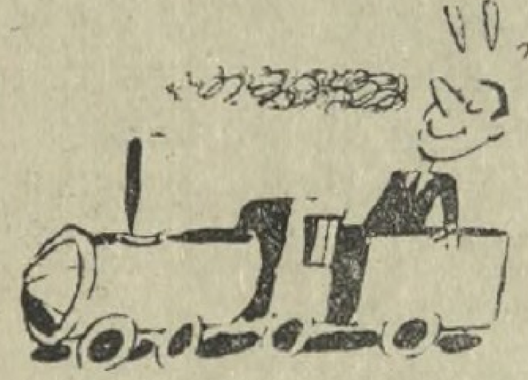
KORKU

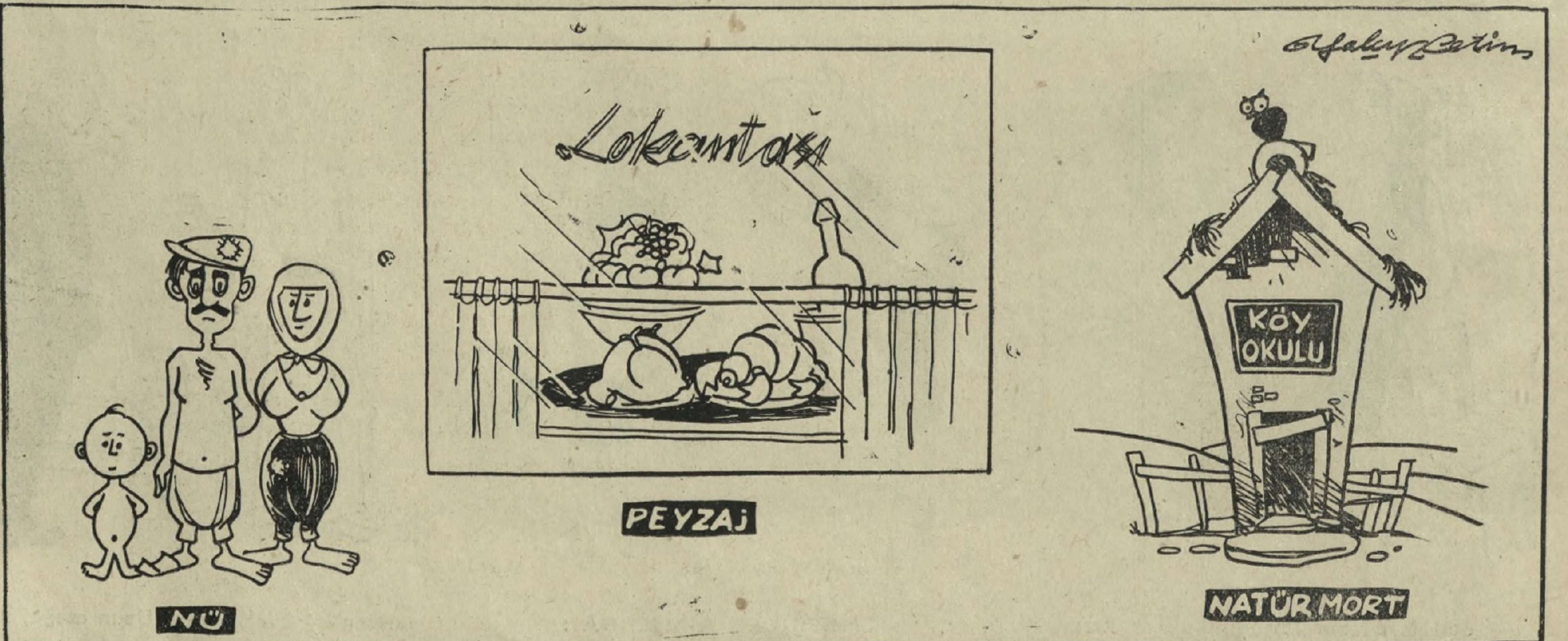
Adnan Menderes'i görecekti. Arkadaşlarından biri nasihat etti :

— Aman kardeşim, dikkat et... Çok zekidir...

Adamcağız üzüntü ile sordu:

— Yahu, ben şimdiye kadar hep hamakatten korktum. Bundan sonra da zekâdan mı korkacağız?.

RESİM SERGİSİ!..

000029

dacığım olacak. İsterseniz... şuracıkta!...

Eliyle bir ara sokağı işaret etti.

Kalbinin her teli bir keman yayındaki kıllardan da ince, hassas bir kadın, hiç bir vakit, kendisine bir defa «balta» olmuş bir erkeğin halisane ricalarını körletecek kadar «odun» olmamıştır. Tarih bunu yazmaz. Zaten Kahramanımız elektrik düğ mesini çevirirken ne «Ben kaçıncıyım?» diye sorup terbiyesizlik, ne de «beni seviyor musun?» diye sorup sersemlik etti. Bir şişe liköre bir şişe vermut ve bu arada, eskiden çok kullanılmış bazı beylik sözlere aşka dair bazı ufak tefek cümleler karıştırdılar. Böylece... Likör, vermut, felsefe ve şehvetten ibaret bir salça meydana geldikten sonra genç kadın elbise isimli kabuklarından soyulmağa razı oldu. Diğer taraftan Kahramanımız her bluzun, her gömleğin ve her çorabın çıkışında bir espri savurdu. Kadın gülmekten kırıldı, kırıldı; yatağa düştü. Ve oradan... meraklı bir risaleyi okur gibi Bülendi seyrederken:

— Alelâde bir adam değilsin... dedi. Belki şimdiye kadar yapmadığım bir şeyi yaparım; sana âşık olabilirim!

O, bunu bir lütufmuş gibi azametle söylemişti ama... Bülend asnki bir küfür işitmiş, bir tarafına bir şey saplamışlar gibi irkilerek:

— Sakın ha! dedi.

— Neden?

— Ben kısa hikâye meraklısıyım, roman değil!

Daha sonra... hararetli öpücükler arasında, fırsat düştükçe bu fikrini daha kesin bir şekilde açıkladı:

— Beni dinle! Sadakat; senden daha iyisini buluncıya kada rsana bağlıyım. Vefa; kendime güvenemediğim için sana sığınıyorum... demektir. Biz, her dakikanın değerini vere vere sevişelim. Dakikalar kısadır.

— Tuhafsın şekerim, beni kor kutuyorsun!

— Pek zannetmem. Düşününce hakkımı teslim eedceğine eminim. Vefakârlık olsun, sadakat olsun, her ikisi de, yeni bir âşık veya sevgili bulmak yolunda girişeceğimiz yeni mücadelelerden kaçınmaktan, fıtrî tembelliğimizden, bir kere nasılsa elimize geçirdiğimiz kimseyi posasını çıkarıncıya kadar salıvermek istemeyişimizden ileri gelir.

Kadın onun kollarından sıyrıldı, doğruldu:

— Peki, daha ilk buluşmamızda bana bunları niçin söylüyorsun?

— İçimden geliyor.

— Yoksa benden hoşlanmadın mı?

Bülend:

— Aksine, dedi, çok hoşlandım. Çok nefis bir kadınsın... ama, birşeyden hiç hoşlanmamak kadar çok hoşlanmak ta tehlikelidir.

— Haydi, bırak şimdi bunları!

— Sen bilirsin...

Daha ilk randevuda aralarında bir görüş ayrılığı belirmişti. Sonra bu ayrılık korkunç bir cesamet kazandı. Maamafih kadının gönlünde, dokuz başlı ve dokuz kuyruklu, ölmez ve dirilmez acaip bir mahlûk yatıyor olmalıydı. Aşk denince o böyle anlıyor ve karşılıklı münasebetleri; «Pardayyanlar Serisi» veya «Pehlivanlık tefrikaları» gibi bıktırıp usandırıcı yahut... 35 kısımlık kowboy filimleri gibi devre devre, upuzun bir şey olsun da çabuk bitmesin... istiyordu.

Arası çok geçmeden, bir yemek ne kadar nefis olursa olsun, garsona o yemekten iki por siyon ısmarlamıyan, mayonezli istakozun üstüne kur ufasulye de yiyebilen Kahramanımız sınacak delik aramağa başladı. Eşeklik etmiş; kadının eline garsoniyerinin anahtarını vermişti. O da bu imtiyazdan doya doya faydalanıyor, en umulmadık ve en münasebetsiz zamanlarda şıp diye damlıyordu.

Birinci seferinde ,henüz swing plâklarını karıştıran bir kızı, ona «Süt kardeşim!» diye tanıttı. İkinci seferinde, gözlerini tavana dikerek içini çekti, ve: «Bu da teyzemin kızı...» dedi. Ama üçüncü seferinde, birçok katarların geçeceği tek hat üzerinde yeni bir «coinsement» olmasın diye tedbirli davrandı. Altına saygılarını iliştirerek kartvizitini yolladı: «Şekerim, müthiş bir hummaya tutuldum. Doktorlar ya bugün, ya yarın yolcusun... diyorlar. Bana acımıyorsan bâri kendine acı da... Ne sen gel, ne de çelenk gönder! İlelebed elveda!»

Lâf anlıyan beri gelsin... «Şekerim »ölüm felâketini bile pay laşmağa hazır, taşkın bir heyecanla tozu dumana kattı. Soluk soluğa merdivenleri tırmanarak odanın ortasına atıldı. Biraz basiret gösterse ve kapıyı tıklatsaydı, şüphesiz, kendi hakkında daha hayırlı olacaktı. Hiç değilse... Venüs gibi çıplak sarışını görmiyecek; eczahaneye uğrayıp ağlamaktan kızarmış gözleri için rimel'e ve hiddetini teskin için de bromüre para vermiyecekti!

Mehmed SEYDA

Okuyan — Başvekil bir de «hayat pahalılığı yok» der, baksana eroinin gramı yirmi beş liraya fırladı!..

— Doktor, kocam bir kaç aydır fevkalâde sinirli...

— Demek yeni evlisiniz madam!..

TALİHSİZLİK!

Abdülhâk Hâmid, bir gün, tanıdığı genç ve güzel bir kadını ziyarete gitmişti.

Üstadı salona aldılar. Bir müddet bekledi. Sonra, kapı açıldı, güzel kadın içeriye süzüldü:

— Safa geldiniz üstat... Af buyurunuz, sizi beklettim... Üç gündür yatıyorum... Sizi kabul etmek için yataktan kalktım. Başkası olsaydı, kat'iyyen kalkmazdım...

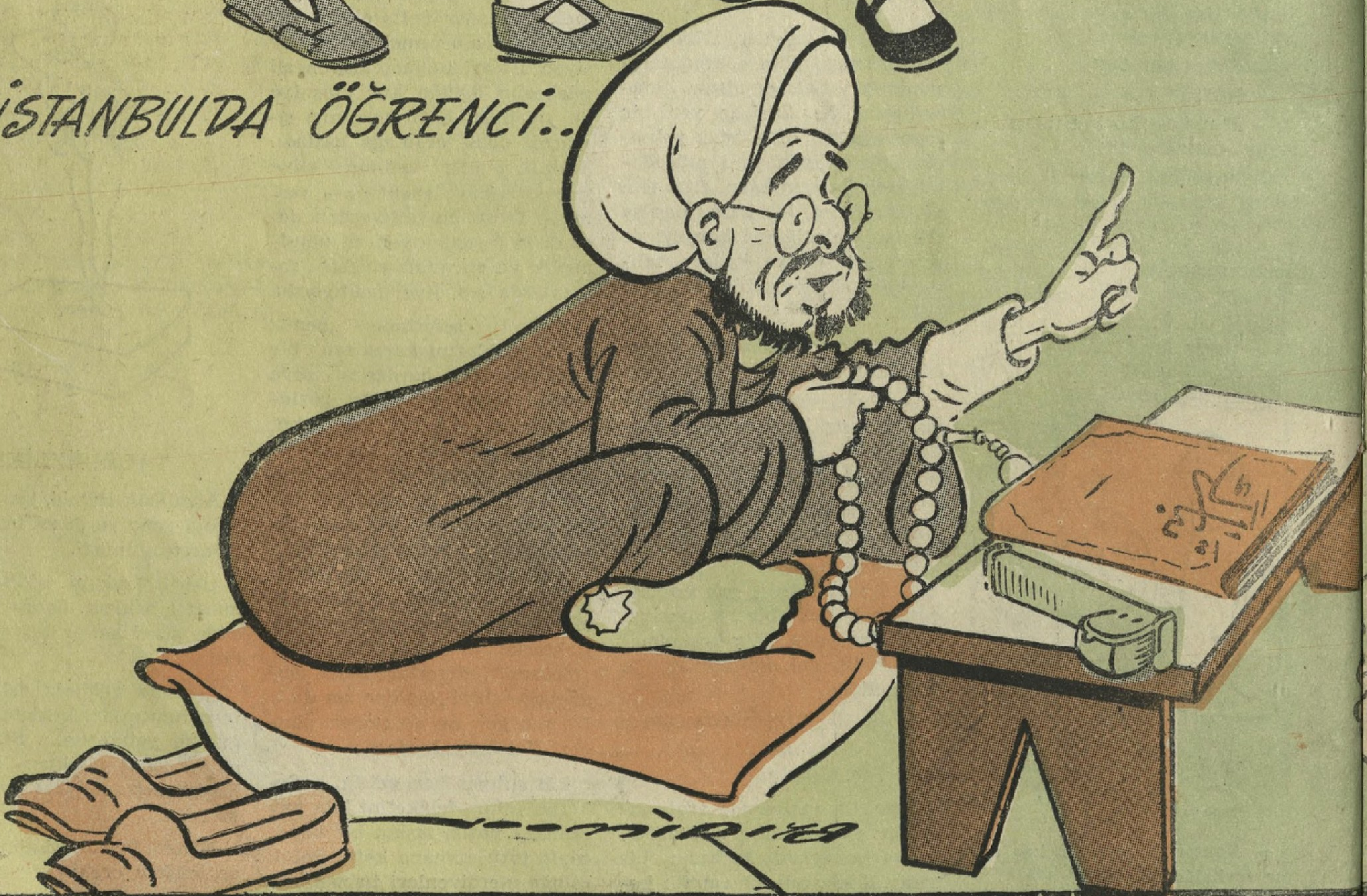
Hâmid, bu sözleri gönlüne göre tefsir ederek:

— Vah, vah, diye cevap verdi, ne talihsiz adamım!...

000030

İSTANBULDA ÖĞRENCİ..

CCC031 Mektepl

Açıldı!..

000032

Görülmemiş bir erkek

Mevsim sonuydu. Hayriye'lerin Suadiye'deki villâlarında, tam yedi genç kızdılar. Meşkûre'nin annesi de, aralarındaydı ama, nesil farkı olduğu için, kadıncağız, bu genç delilere hizmet etmekle kalıyor, lâkırdılarına karışmıyordu pek. Nihayet, yoruldu ve bir koltuğa çöktü. Gençler yüksek sesle birinden bahsediyorlardı. Hatice:

— Fakat boyuna, bosuna diyecek yok... Pek biçimli bir vücut doğrusu, değme erkekte bulunmaz! diye hararetle anlatıyordu. Billûr, adı gibi billûr bir kahkahayla güldü:

— Çocuklar, dedi, acaba öpüşmesi nasıldır?

Safinaz ciddi ciddi:

— Her halde kuvvetle ısırsa gerek. Biraz vahşi olacağı belli... diye izah etti.

Meşkûre'nin annesi içinden: «Aman Yarabbi» diye düşündü, «şu zamâne kızlarında ne edep kaldı, ne hayâ... Elin herifinin nelerine dikkat etmişler. Şu merak ettikleri şeylere bakın. Ne terbiyesizlik, ne utanmazlık. Bizim zamanımızda...»

Zaten bir kadın, «Bizim zamanımızda» diye düşünüp söylemeğe başladı mı, ellisini bulmuş demektir. Meşkûre'nin annesi de o sulardaydı. Ama, ne de olsa kadındı işte. Merak ve tecessüsü galip geldiğinden, başka şeylerle oyalanır göründüğü halde, yine deli kızları dinliyor, sesleri yükseldikçe, kelime kaçırmamağa çalışıyordu. Bu sefer, Meşkûre, yani kendi kızı anlatıyordu:

— Ben, onun sarılışını gördüm. Çelik kollar arasında kimi sararsa muhakkak mahveder. Tuttuğunu koparacağına şüphe yok. Hem biliyor musunuz çocuklar? İdeal erkek nümunesi vallahi... Bir kere ne deseniz yapıyormuş. Bir kadın için bundan mükemmel erkek düşünülebilir mi?

Hep birden çığlık çığlığa bağrıştılar:

— Bakalım her istenileni yapabilecek kabiliyette mi?

— Belki hissizdir...

— Zekâsının derecesi de ölçülmemiş ya. .

— Söz dinlemek, istenileni yapmak bence kâfi bir meziyet değildir...

— Ah, gözlerindeki kırmızı ışık... İnsanı bayağı heyecanlandırıyor... Ne medeni bir hali var...

— Evet, o cihetten hiç kusuru yok. Mükemmel, eşsiz...

Sarışın Muallâ ortaya bir fiki rattı:

— Çocuklar, acaba evlenmek icabetse, hanginiz öyle bir hayata dayanabilirdiniz?

— Öyle bir hayata deme, öyle bir hayattan uzak kalmağa de... Düşünsene, bir çamaşır makinesi için şimdiki kızlar canını veryior. Öyle bir kocadan ne dilersen dile. Yok, yok, olmaz. Herşey senin emrine, arzuna tâbi **olacak...**

— Bakalım dansedebiliyor mu? Farzedelim ki baloya gittik. Aman ne hoş şey... Tasarlaması bile insanın tuhafına gidiyor. Birlikte dansettiğini bir düşün. O canlıya benzemiyen, fakat hareketli, vekarlı duruş... O ölçülü adımlar... O atletik endam... Sonra kudretli bir temasla ürperiyorsunuz... Ha? çocuklar... Biraz soğuk, fakat muhakkak ki kudretli...

— Rica ederim, diye bağırdı Mehpâre, hayali fazla ileri götürme, içimden birşeyler oluyorum. Ben hiç böyle bir erkek tasavvur bile edemezdim... Hayran oldum vallahi...

— Bilhassa kabiliyetlerine... Herşey elinden geliyor dedilerdi...

— Öyleymiş. Meselâ mükemmel yemek pişirirmiş. Dikiş dikermiş...

Meşkûre'nin annesi şaşaladı. İçinden: «Allah Allah» diye söylenmeğe başladı kendi kendine, «Bu zamane erkeklerinin eski kadınlardan farkı yok demek. Şu deli kızların sevip beğendikleri adama da bakın bir kere. Meziyet diye yemek, dikiş...»

Atıfet, sanki onun düşünce- →

— Hani ya kokmuş yumurtalar, çürük domatesler, küflü limonlar da var!..

YANLIŞLIK

Adam tezgâhtara sokuldu:

— Yahu, hıçkırığı geçirmek için ne yaparsınız? diye sordu. Tezgâhtar hiç sesini çıkarmadı. Islak bir peçeteyi yumruğuna sarıp surat budur diye herifin burnu üstüne yerleştirdi. Sonra neşeli neşeli sordu:

— Nasıl, hıçkırık filân kaldı mı?

Admacağız inledi:

— Benim yoktu ki zaten... Dışarıda, karım hıçkırıp duruyor...

000033

Şakalar

HATIRIM İÇİN

Bayan R. Duman, Beyoğlunun meşhur şapkacılarından birine girdi:

— Vitrindeki şu çiçekli şapkayı hatırım için çıkarır mısınız?

Şapkacı etekleri zil çalarak koştu:

— Hayhay, hemen çıkarayım.

Bayan R. Duman, teşekkür ederek kapıya yürüdü:

— Sizinki gibi bir mağazanın vitrininde o korkunç şeyi görmeğe dayanamıyorum da...

ZİYAN OLMASIN

İngilizlerin hotkâmlığı, Almanların itaati, Rusların ihtilâlciliği, Yunanlıların hırsızlığı, İtalyanların palavracılığı ve Fransızların nişan iptilâsı kadar İskoçyalıların da hasisği meşhurdur.

İskoçyalının biri sabahleyin uyanınca karısını uyandırmayı âdet edinmişti. Bir sabah refikai hayatını âdeti veçhile uyandırmak için dürtükleyince kadıncağızın ölmüş olduğunu gördü.

Hemen yataktan fırladı. Mutfağa koştu, kahvaltı hazırlıyan hizmetçiye:

— Aman kızım, diye haykırdı, yumurtayı bir tane pişir, bizim hatun sizlere ömür, öteki yumurta ziyan olmasın.

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

lerine cevap veriyormuş gibi ilâve etti:

— Resim yapıyor, ütü ütülüyor, güzel parçalar çalıyormuş.. Şimdi siz bana bir erkek gösterin piyasada bekâr da, bütün bu marifetleri olsun... Kim evlenmez?

Kızlar gülüştüler. İçilerinden biri Meşkûre'ye:

— Ben öyle bir erkekle ömrü billâh evlenmiyecek birini biliyorum burada, aramızda, dedi, senin annen....

Bunun üzerine bütün başlar, Meşkûre'nin annesine döndü. Kıkır kıkır gülüştüler. Çünkü onun erkekler hakkındaki fikirlerini az çok bilirlerdi. Bu fikirler, örümcekli ve köhne düşüncelerdi. Hayriye:

— Değil mi teyzeciğim? diye sordu, elinden bu kadar iş gelen bir erkekle sen evlenmezdin elbet, değil mi?

— Aa, tabii yavrum! diye cevap verdi kadın, öylesini ne yapayım...

— Biz isterdik ama, yine de evlenmemize imkân yok. Canlı değil...

— Vah vah... O kadar kabiliyetli bir insan... Ne zaman ölmüş?

Meşkûre'nin annesinin bu sözü üzerine kızlar kendilerini tutamadılar, avaz avaz gülmeğe başladılar. Hayriye:

— İlâhi teyzeciğim sen çok yaşa, dedi, ayol biz demindenberi Amerika'da en son yapılan bir makine adamdan bahsediyorduk!...

—Hikâyeci—

000034

— Bütün kadın çorapları çürükmüş...
— Desene, eskiden sağlam ayakkabı bulmak için dolaşırdık, şimdi bir de sağlam çorap arıyacağız!..

Eski Türk Mizahından

Bir fazla bir eksik

Vak'a Abdülhamit devrinde cereyan etti.

Mahalleye yeni taşınmıştı. Yıldızla alâkadar olduğu, eve gelen çifte çifte koyunlar, küfe küfe erzak, sabaha kadar vur patlasın, çal oynasın, çalgı çiğâne hep garip şeylerdi. Söz gelişi evin sıska kılıksız efendisi maliyede küçük bir kâtip imiş. Bu kadar masrafa nasıl dayanılır. Neden sonra iş anlaşıldı. Hazreti biriki kere mahalle komiserinin kolunda görünce erbabı farkına vardı. Jurnal esnafından biri olacak denildi. Zillullah efendisine parlak jurnaller arzedip ihsanı şahanelere konuyor.

Mahalle imamı çok namuslu, çok dürüst, çok sözünü sakınmaz bir adamdı. Bir gün yeni kiracıya caddede rasladı.

— Baksana bana efendi ,dedi, cuma günleri olsun mescide buyursanız... Daha yüzünüzü görmedik.

Hazret sırıtarak cevap verdi:

— Vallahi imam efendi, ben murailikten, iki yüzlülükten hazzetmem. Bakıyorum, camie gelenler hep bu makule insanlar...

İmam sözün sonunu beklemeden:

— Ne zararı var efendi, diye çıkıştı. Ne zararı var, ha bir fazla, ha bir eksik.

— Beceriksiz herif, bir de Avrupalarda pedagoji okudum diye övünürsün... Daha bir çocuğa bile bakmasını beceremiyorsun!..

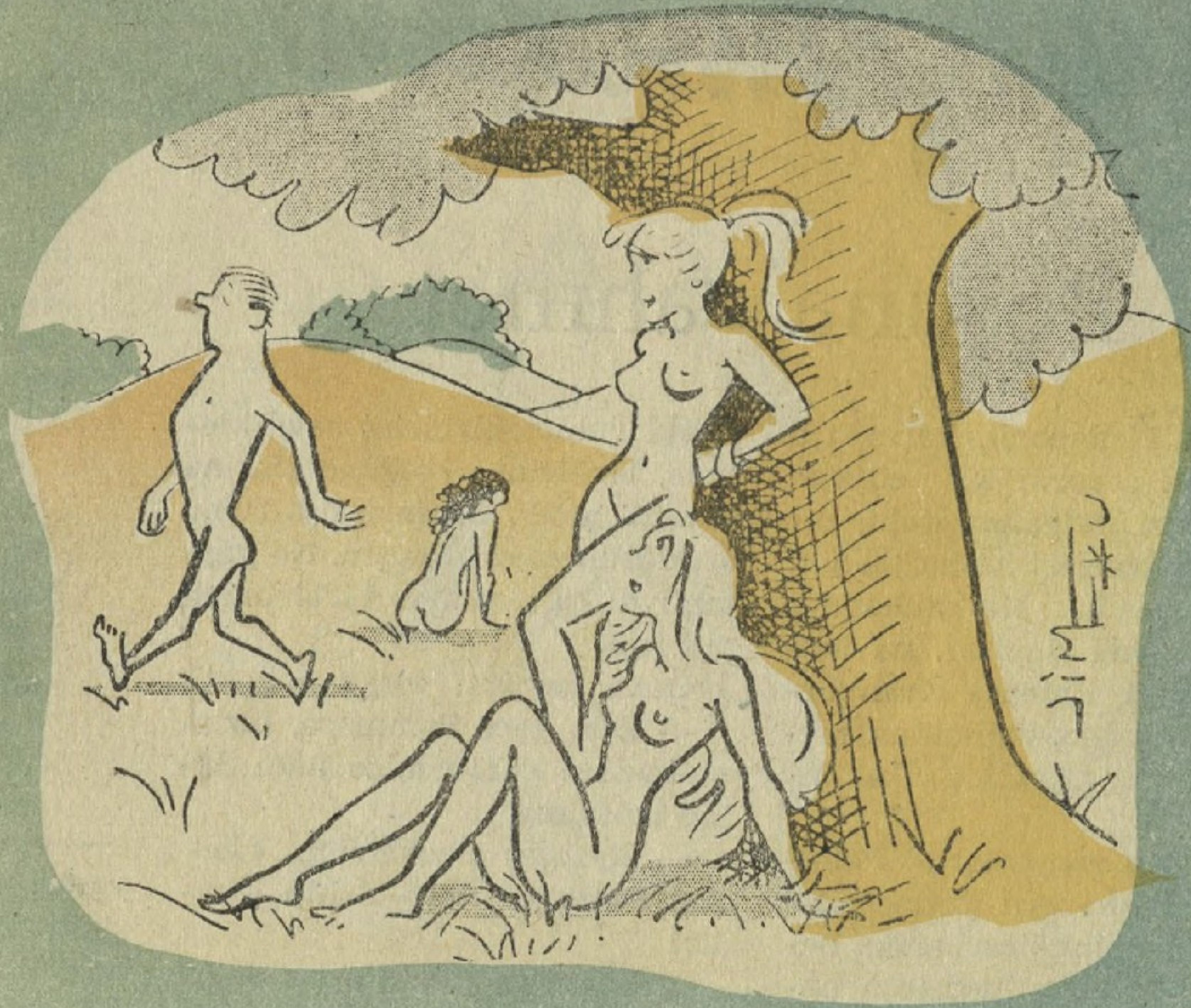
000035

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

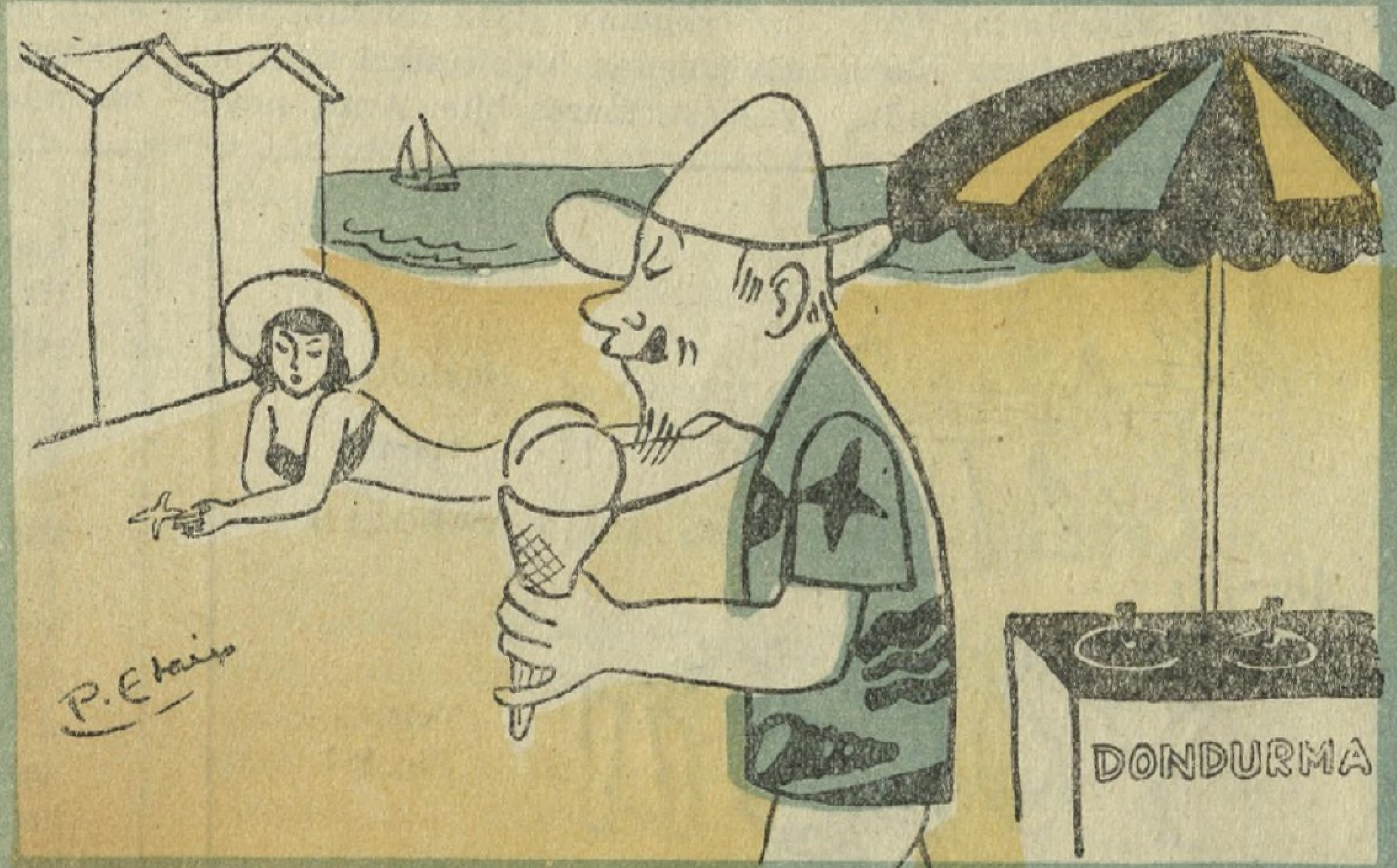
— Umurumda değil, uzun etek, kısa etek, hepsi bir benim için!..

— France Dimanche —

ÇIPLAKLAR KAMPINDA :
— Ne şık, ne kibar adam değil mi?..

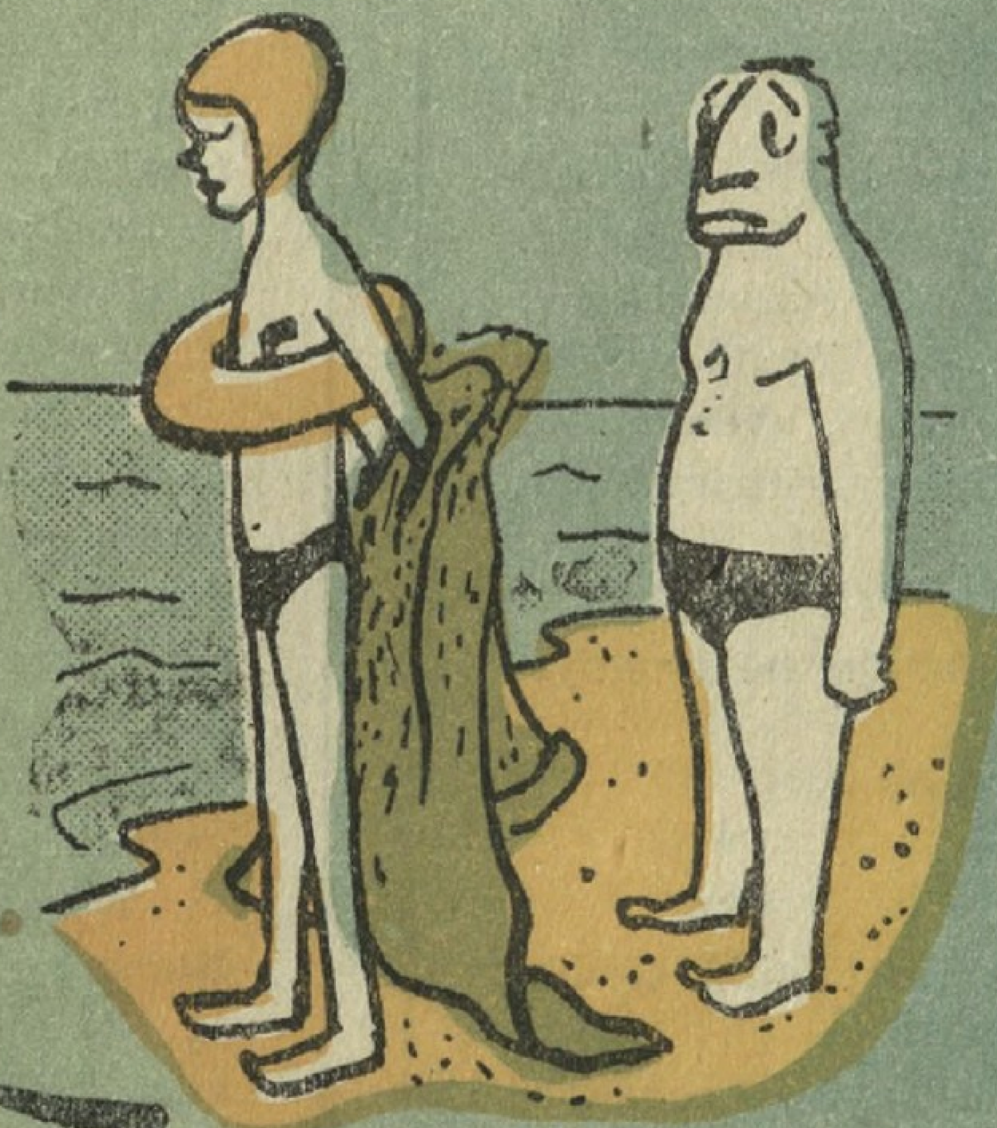
— Fou Rire —

YAZISIZ!..

— Le Rire —

YAZISIZ!..

— İci Paris —

000036

Dünya Mizahından

Boşuna zahmet

Pateşna Kranparji, karısını o kadar çok severdi ki, coşkun Hind denizi dalgaları dahi, bir yelkenliyi benzeri iştiha ile yut mak istemezdi. Ne mukaddes Ganj'da sabah duaları, ne istihare saatleri, Pateşna Kranparji'nin beyninden, ruhundan sevgili karısının hayalini çıkarmıyordu.

Lâkin son zamanlarda Pateşna, asla istihareye yatmak istemiyordu. Çünkü ne zaman buna teşebbüs etse, karısının hayali yanında Ram Kumaran'ın da hayali gelip yer alıyordu. Bu hal onu önce düşündürdü. Üç sene süren bu düşünceden sonra içinde menfur şüphe uyandı. Artık o, fâni ihtiraslarla, fâni ihtirasların en bayağısı olan kıskançlıkla lekeli bir adamdı. O iki ruhun birbirini sevdiklerine, birbirine bağlandıklarına emindi artık. Sammara'yı Ram'sız düşünemez olmuştu. Ne yapmalıydı ki o ruhlar birbirinden ayrılsın?

Önce karısını sorguya çekti:

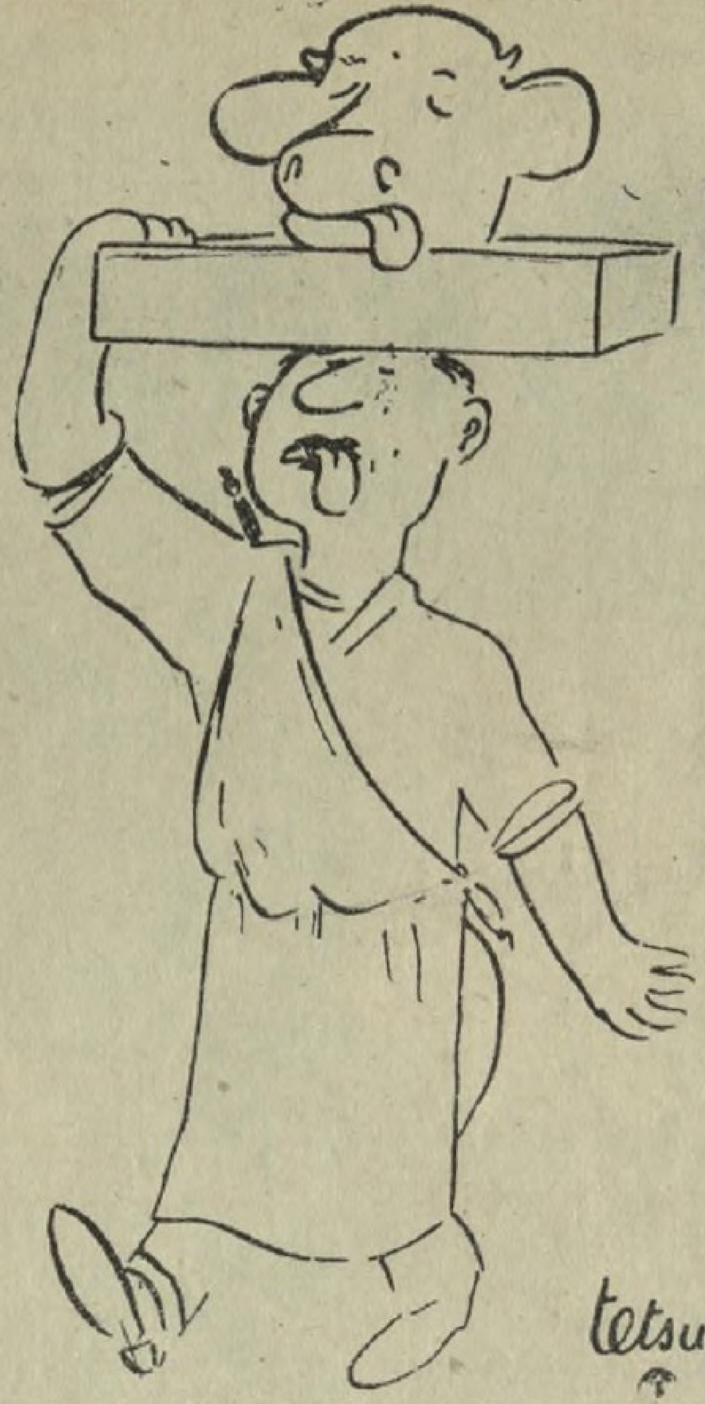
— Dün gece Sammara, bizim mukaddes kulübemize Ram Sahip geldi mi?

— Ey ateş çiçeklerinin efendisi Pateşna, Ram Sahip kimdir?

— Senin eş ruhun artık o. Ayağını tetik al. Sizi her an görüyorum...

Sammara, Pateşna'nın ermişlerden olduğunu bilir, bunu bildiği için de, ondan habersiz bir şey yapmak şöyle dursun, ona söylemeden hiçbir fikri zihnine yaklaştırmazdı bile. Ama, neye yarardı ki? İşte Pateşna, ondan şüpheleniyordu. Zihninde bu Ram Sahip Kumaran'ı canlandırmağa çalıştı. Kimbilir saçları nasıl kokulu yağlarla pırıl pırıl, esmer vücudu, kemikleri sayılacak derecede itibarlı bir perhizin izlerini taşıyan yakışıklı, eşsiz bir adamdı. İhtimâl yüzbeş yaşında olduğu halde, otuzunda ancak gösteriyordu. Bâri, kim olduğunu bilseydi...

Pateşna Kranparji, beri yandan karısı Sammara'nın da rahatını, huzurunu kaçırmıştı. Şimdi, istiharede olsun, rüyada olsun, ikisini daha açık saçık vaziyetlerde görüyordu. Artık sade ruhları beraber değil, bedenen de yanyana duruyorlardı. Bazan, bu vücutlar, birtakım hareketler yapmaktaydılar. Da-

YAZISIZ!..

HİÇ Mİ GÖRMEDİN?

Marsilyanın mübalâğalarile meşhur sevimli vatandaşı Maryüs bir tarihte Avusturalyaya gitmişti.

Hayvanat bahçesini gezerken kendisine tercümanlık eden Avustralyalı delikanlıya sordu:

— Bunlar nedir?

— Yabani öküz.

— Allah Allah, siz bunlara öküz mü diyorsunuz? Bizim Marsilyadaki öküzler bunların ü çmislidir. Ya bu berikiler ne?

— Onlar da yaban keçisi.

— Git işine azizim, keçi dediğin mübarek hayvanı gel de Marsilyada gör. Alimallah en küçüğü bunlardan on kere büyüktür. Ya bu hayvanat neyin nesi?

İyide niyiye içerliyen Avustralyalı dayanamadı. Maryüs'ün kafeslerinde zıp zıp zıplıyan kanguruları gösterdiğini görünce omuzunu silkerek:

— Marsilyada hiç mi görmedin, dedi, çekirge yavruları.

Dönmiyen YOLCU

Nakleden : Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 8

— Yemekte anlatırım, uzun iş... Zaten kendin konuşup parayı kendin alacaksın.

— Hâlâ yemekten bahsediyorsun. Gelemem birader, nasıl anlatayım sana?

— Geleceksin diyorum. Para işi buna bağlı. Yemeği Konyalıda yiyeceğiz. Sonra Yeşilköye kadar uzayacağız. Altımızda bir Cadillac araba var. Bu araba seninmiş gibi görünecek. Yemekte de bir misafirimiz var, Yeşilköy seferinde o misafir de beraber bulunacak. Sonra, avdette onu bırakcağız. Akşam yemeğinde başka bir misafirimiz var. Zengin bir ecnebi...

— Bu misafirler necilik böyle?

— Dediğim gibi, yemekte meseleyi bütün teferruatiyle anlatırım. Şimdi uzun sürer.

— Karışık bir işe benziyor bu, Nevzat.

— Karışıkçadır.

— Sonu kötü çıkmasın da...

— Sen benim, sonu kötü çıkan işe giriştiğimi gördün mü?

— Görmedim, haklısın... Ama bunda şahıslar çoğalıyor da...

— Daha iyi ya!. Şahıs ne kadar çoğalırsa, şans da o kadar artar... Haydi bakalım, saat on bir buçuk, davran... Hangi işi yoluna koyacaksan koy, çıkalım. Adamı bekletmiyelim, ayıp olur.

— İşi yoluna koymak, bir telefon etmekten ibaret.

— Et öyleyse, ne duruyorsun?

— Hiç işime gelmiyor... Bir randevum var. Akşama kadar sürecek, Malûm olan kadın gelecek...

— Ha, öyel mi? Birşey değilmiş yahu. Ben de mühim bir iş zannettim! Kadınla randevu, benim sana gördüreceğim işin yanında sıfır kalır. Mesele halledilmiştir. Kendisiyle sözlü olduğun bu hanımcağız, senin havay-i nesîmi ile yaşamadığını elbette idrâk edecek kadar aklı başında bir hanımdır. İşin ucunda para bulunduğunu çıtlat, seni hemen mazur görür. Haydi, çabuk ol!. Erkekliğini göster bakalım! Ama paradan vaz geçtinse, ona bir diyeceğim yok...

Ruhinin sesi, birdenbire, Hikmetin biraz evvelki yalvaran sesine benziyordu.

— Aman Nevzatcığım, vazgeçtiğim falân yok. Öyle şey olur mu? Yalnız tereddüt ediyorum... Hem, sana birşey soracağım... Bu, bana yaptırmak istediğin işi, sen niçin kendi hesabına yapmıyorsun? Bir nebze sakat tarafı, tehlikeli tarafı var, değil mi?

Nevzat, sükûnetini bozmadan cevap verdi:

— Sakat ve tehlikeli tarafı yok değil, tabiî. Fakat kendi hesabıma yapmayışım, yalnız bundan dolayı değil... Yarı bundansa, yarı da şu aralık paraya ihtiyacım olmamasından! Şimdi, boş lâfı bırakalım. Geliyor musun, gelmiyor musun? Onu söyle... Geliyorsun, âlâ. Haydi, telefon işini yap. Ben de, şu büfedeki meşhur muz liköründen bir kadeh çekeyim. Nereden buldunsa, bu muz likörü şaheser birşey vallahi!.

Nevzat, büfeye doğru yürüdü, Ruhi de telefonu aldı. Numarayı çevirirken, hâlâ tereddütlü idi.

— Alo!. Hanımefendi evdeler mi? Burası kürk mağazası... Peki, bekliyorum... Hanımefendi, rahatsız ettim efendim, özür dilerim... Evet, benim cicim. Yalnız mısın? Âlâ!

00037

ha fazla tahammül edemiyen Pateşna, gitti, bir gece yarısı Ram Kumaran'ı uyurken hançerledi. Artık ruhu cennete gitmiş olacağı için rahatlamıştı.

Lâkin, zavallı adamın huzuru çok sürmedi. İlk istiharesinde, Ram, ondan intikam almak istermiş gibi, Sammara'nın ruhuna öylesine sarıldı ki, Pateşnanın vecid hali bozuldu.

Bu hâdise üzerine, Pateşna derhal karısını ağaca astı. Güzel Sammara, vücudu yılan gibi kıvrıla kıvrıla can verdi. Esmer, gergin alnında damarları şişmşiti. Çirkin bir şey olmuştu. Kıskanç kocasının içi rahatladı. Ram Kumaran, nasıl olsa bu kadar çirkin bir kadınla birleşmezdi.

Heyhat... Tanrılar, ona huzur nasib etmemiş olacaklardı ki, ilk istiharede, iki ruhu yine en hararetli bir aşk sahnesinde yakaladı... Buna aşk sahnesi dene bilirdi bir bakıma: çünkü Ram'ın eli, Samara'nın eli üzerindeydi. Bundan daha ayıp ne olabilirdi?

Pateşna Kranparji, kendini öldürmeğe karar verdi. Lâkin bu kararını yerine getirmeden önce, gidip Ram Kuraman'ın genç ve güzel karısını bulacak, onunla yatacak, ondan sonra, ölümü hakketmiş olacağı için, cehnneme gitmekten kurtulacaktı.

Gitti, zeytin renkli güzel Blâmâdî'yi buldu. Kulübede ışık girecek heryeri kapattı. Yarım saat sonra oradan çıkınca ruhunu kirlenmiş, ölüme müstahak hissediyordu. Büyük saldırmasını kalbine saplamak için cengele gitti. İri ağaçların altında, cennette istiyebileceği sakin ve gölgeli bir köşe buldu. Ondan sonra, son bir istihareye yattı.

Hayret... Ram, Samara'ya sırtını dönmüş, ruhu, Blâmâdî'yi kırbaç işkencesine tutuyordu. Ah, dedi, boşuna zahmet etmişim. Keşke bunu onların sağlığında yapsaydım!...

Rajmara GURPAN

KUSURUN BÜYÜĞÜ

Neclâ ile Selma, Belma'yı çekiştiriyorlardı. Neclâ:

— Doğrusu, dedi, kızın, aleyhinde bulunabilecek en küçük bir kusuru yok...

Selma dudak büktü:

— O ne biçim şey öyle ayol? Bundan büyük kusur olmaz...

— Şu incileri görüyor musun, üç milyon lira değerindeymiş...

— Demek onun için bu köpeğin boynuna takmış!..

Nasılsınız? Ben pek iyi değilim. Anlatırım sonra. Ama sakın bana gücenme, evet, anladığın gibi, maalesef. Seni bugün göremiyeceğim. Çok mühim, son derece mühim bir iş... Yoooooo, böyle konuşma... Makul olacağın, hattâ beni teşvik edeceğin yerde... Ne? Anlamadım. Ha, bak, böyle telâkki edersen...

Nevzat, yanı başında, el hareketleriyle, kaş göz ederek onu tahrik ediyor, işi bu noktaya kadar getirmişken, yarı yolda durmamasını anlatmak istiyordu.

— Aaaaaa! Yeter artık! Bana hiç kimse bu şekilde hitap etmemiştir. Ne? Yok canım! Bir daha söyle bakayım... Hayır, kızım, işim erken bitse bile seni bugün göremem, işte bu kadar. Yarın sabah inşallah daha makul olursan, telefonunu beklerim. Aksi takdirde... Yok, yok, kâfi!.

Bir kahkaha attı, telefonu kapadı. Nevzadın, kendisi için doldurduğu likör kadehini bir dikişte boşalttı.

— Haydi, şimdi savuşalım! dedi. Aksi takdirde...

Nevzat, arkadaşına takdirkâr nazarlarla bakıyordu.

— Kadın dediğin mahlûkla işte böyle konuşmak lâzım, dedi. Fakat bu seninki de pek sırnaşık şey, yahu!. Hah, telefon yine öttü. Mutlaka odur..

Telefonun zili, meyus bir kadın feryadı gibi, durmadan çalıyordu. Bütün cansızlığına rağmen, bu âletin sesinde, istimdad eden biçare bir ruhun ıztırabını sezmemeğe imkân yoktu.

Ruhi, elini burnuna götürdü, telefona doğru bir nanik yaptı.

— Çal kızım, çal çalabildiğin kadar! Bak, cevap veren olursa!.

Nevzadın kadehine tekrar likör doldurdu.

— Sakalı ele verdik miydi ,hapı yuttuk demektir. Hiç aldırmamak lâzım!

— Öyledir!. Kadın, gölge gibidir, derler. Kovalarsan kaçar... Sen kaçarsan, peşinden gelir. İşte misâli karşımızda. Telefon, susup susup yeniden ötmeğe başlıyor.

Kadehlerini üçüncü defa doldurdular. Yudum yudum içerek biraz daha konuştular. Telefon tekrar çalmağa başlayınca, Ruhi:

— Artık sıkıldım, dedi. Haydi çıkalım.

Çıktılar. Apartmanın önünde, pırıl pırıl ,lüks bir araba duruyordu. Ruhi:

— Dediğin araba bu mu? diye sordu.

— Evet, bu. Ekini belli etme. Arabanın sahibi sensin.

— Şoför?

— Ne şoförü? Şoför yok, ben kullanıyorum... Gir bakalım.

Nevzat, mahut beş bin lira meselesini ne şekilde hallettiğini, yolda giderlerken, Ruhiye bir parça çıtlattı. Bütün hesap, Cadillac araba üzerine kurulmuştu. Gerçekten tehlikeli bir işti. Fakat esasen mütemadî tehlike içinde yaşıyorlardı. Ruhi omuz silkti.

— Haydi bakalım, hayırlısı olsun! dedi.

★

Kadınların erkeklerde aradıkları şey, çoğu zaman, çalışmaları yahut servetleri sayesinde, onlara sağladıkları refah, içtimaî mevki gibi şeylerdir. Selmanın durumu böyle değildi. O, Ruhiye sırf ruhi olduğu için, sırf kendisi için seviyordu. Ruhiyi, kendi kendini yaratmış adam olarak görüyor, seviyordu. Biraz daha ileri gitse, zengin bir aileden doğduğu, dünyaya gelmekten başka bir zahmete katlanmadan refahlı bir hayata kavuştuğu için Cavide düşman olacaktı. Cavidin yaşadığı şartlar altında kibar ve zarif adam olmak, güler yüzlü, mültefit, herkese karşı lütufkâr davranmak bir meziyet sayılamazdı.

Halbuki Ruhi öyle değildi. Selma, onun, hayat gailesinden vakit bulup da kendisine zaman ayırabilmesini daima minnetle karşılamıştır. Ruhinin vakti, muhakkak ki, Cavidinkinden çok daha değerliydi. Çünkü Ruhi, hiç şüphe yok, çalışarak hayatını kazanmak mecburiyetinde idi. Acaba ne çeşit bir çalışmaydı bu? Selma, bu suali ona sormağa henüz cesaret edememişti. Ruhi, bu bahiste gayet ketum davranıyordu. Selmanın, Ruhiyi dilediği kadar sık sık görememesi, onun bu çalışma mecburiyetinden ileri geliyordu.

(Devamı var)

000038

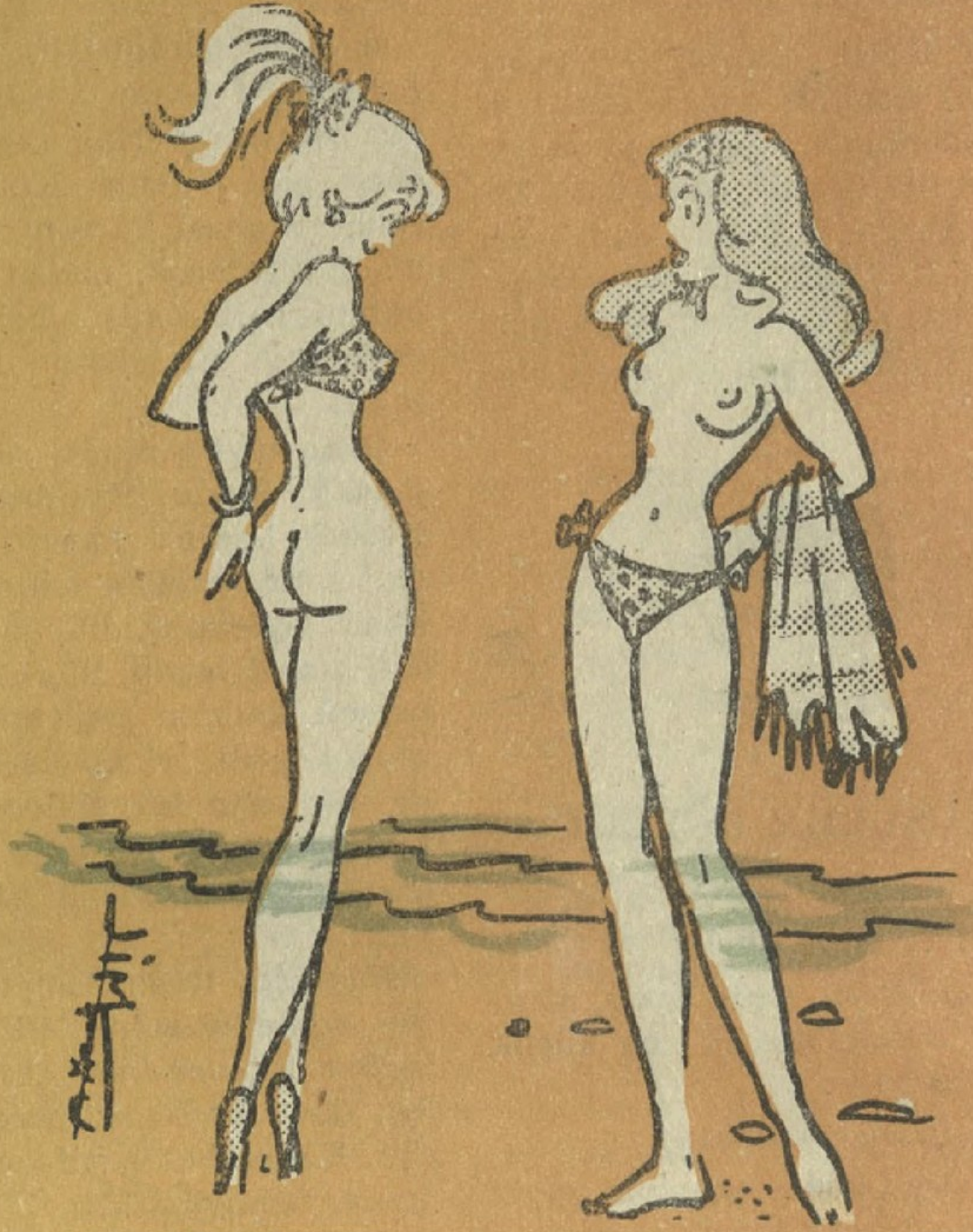
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ!..

— Le Rire —

— İyi ki, bir mayo almışız... İkimiz de az çok örtündük!..

— Le Hérisson —

— Kızma karıcığım, vallahi «Atlantik Paktı» nı anlatıyorum!.

— İci Paris —

— Anneciğiiim... Yengeçler!..

— Le Rire —

000039

GÖZEN

KREMLERİ

GENÇLEŞTİRİR ve GÜZELLEŞTİRİR.

ANKARA SİGORTA

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi : Büyük Postahane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

12
13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN

GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli

PURO

TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

HAYAT
TAHSİL
CİHAZ
YANGIN
KAZA
NAKLİYAT
OTOMOBİL
EŞYA
CAM

Sigortanızı Yaptırdınızmı

SİGORTA ŞİRKETLERİ EMİRLERİNİZİ BEKLİYORLAR.

AZ FAKAT ÖZ YİYİNİZ

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI

BİSKÜİLERİ

Baysal

ÇİÇEK MAĞAZASI
TEL: 41747

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve merasim
Çelenkleri

Beyoğlu Parmakkapı Mis sokak
No. 1

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Galiba kocam... Yüzünü görebiliyor musun?
— Hayır... Yalnız boynuzlarını görüyorum!...

CCCC2 8 Ekim 1953